

GÁRDONYI GÉZA

GÖRE GÁBOR BÍRÓ ÚR KÖNYVE

**MINDÖNFÉLE LEVELEI, VALAMINT TAPASZTALATTYAI
AZ BUDA-PESTI FŐVÁROSBA KATUFRÉK SÓGORRAL
MÖG DURBINTS SÓGORRAL.**

A ZÉN NÓTÁM IS BENNE VAN EBBE A KÖNYVBE

**IRTAM ÉN MAGAM AZ SALLYÁT KEZEMMEL
GÖRE GÁBOR
BÍRÓ ÚR**

EBBŐL A KÖNYVBÜL EZ MÁN A TIZÖNHARMAGYIK ERESZTÉS

**NYOMTATTÁK EBBE A ZESZTENDŐBE
DANTE ÚR
KÖNYVESPÓTZÁRUL KAPKODHATÓ
MÖG MINDEN KÖNYVES BÓTBUL.**

TARTALOM

Itt kezdődik az könyvem

Itt kezdődnek a levelek, ahogyan íróttak mikor ulyásba kezdtem írni.

Ez a másik levél

Más levél

Nyilatkozat

Más

Más

Az kélygázzrúl szörzött tapasztalat

Más

Tovább így vót

Storó gróf Mihájjal mög így lyártunk

Az förödésrül szörzött tapasztalat

Másrül is szólok most mán

Más

A számár versönygés

A Riglispi úrnál

Ez mán mögen más levél

Ez is

Ez mán a zablakrül szól

Mögen más

Hogy vót tovább

A nemzeti szalóny

A bankó szaporító masina

Az lepéendi kórmány változás

Utazás Turgony sógorral

A Budapestön való széttekintésök

Levél arrul, hogy mi a legokosabb tanálmány?

Durbints sógor elbeszélése a kaszinyóba

Előszózat

Itt kezdődik az könyvem

No minekutána, hogy ügön kapdossák az könyvemet, immáron az vakartsa is elfogyott, aszondi az könyves botos úr, hogy aszondi ulyra ki köll nyomtatni, mer úgy kél ez a könyv, mintha mézes kalátsbul vóna sütvé.

Mondok hát lám az papunk, hogy potskondiázta az könyvemet, hogy aszondi számárság és ű is össze eszkábált valami perdikáziós könyvet, de abbul el nem adott 3-mat se, az én könyvembül mög lám irmagul is alig maratt hát ebbül is ki tetszik, hogy pap se ment a ziritsségtül.

És minekutána sokan kérdözték, hogy ki fia lánya vónék? és eggy úgy is kérdözött hogy *ki az a tsuda okos embör?* hát én ugyan errül szólani nem szándékoltam, de mondok ha mán kéri vagyok én ojan embör, hogy mögér az én jellösségöm is egypár mártás téntát, mivelhogy ijen bíró mint én nem mindön bokorban teröm, ezt lyózanul is elmondhatom. Hát éngöm a lyóságos Szentisten Lepéndön teremttött ű szent kögyelmiből, a miért aszondom, hogy hál-istennek, noha bal tsillagzat is ragyogott az böltsöm fölött, de azér néköm még asse árt. Mer észszel okossággal mindön bajbul ki gázol az magyar, mint ebben a könyvemben is kipéldázódik.

És a zén apám a zéidős anyámat vötte feleségül, aki pedig az Tzompó Tsörge falamiából való, ügön dicséretön lyelös falamilia és bötsülettel élt, mind a zén születésömig. Isten nyuktassa őket.

A zén életöm pedig nem közönségösen kezdődött, hanem hogy édös anyám Nagy Körösön lyárt, ott születtem. Mer a zöregapám temetésire mönt oda édös anyám, noha apám nem akarta elereszteni, és a zasszonyok se lyavallották, de mégis elmönt, mert röttentő nagy szeretettel szerette a zédösapját.

Most mán a kotsi rázást okolom magam is, hogy az rázott elő, de azis möglöhet, hogy az jó Isten velem akarta mögvigasztalni az tsalárdot, mer mihánt a temetés mögtörtént, mingyán én következtem. Ott az beteg ágyba a zöreganyám öszve súg édös anyámmal hogy aszondi szép az gyermek, kár odaadni az pápistáknak, körösztollessük az magunk hütire, vagyis kálomissának, otthon mög majd kimentögetöd magadat, hogy gyöngé vót az gyermek, azér köllött hamar mögkörösztolnunk.

Hát ugyis történt, de mikor hazaérkeztünk édösapám majd szétvetötte az házat mérgibe, oszt aszondi nem hallottad-e hogy az római anyaszentögyház a zigazi vagyis ögyedül üdvözítő? Avval se szól se beszél kapi az satyakot, oszt átsilyet Durbintsékhon, aszondi Gyék ken komám asszony rögvést a paphon. A zis ötözik, vüsznek éngöm az paphon. A pap éppen az templomba vót, misézött. Édösapám kérdözni akarta, hogy nem baje ha mégögyször mögkörösztoltet? de addig vakarta a fejit, hogy mikorra szóhon lyuthatott vóna, mán az pap belefogott az körösztolésbe, aztán mög azt gondóta apám nem bor az gyermek, kétszer is mögvizelhetik, káposztából is lám kétszer szödünk az tányérunkra.

Minekokájér fizetött aztán öt pöngő forint bírságot.

Dehát oda se neki. Mer azóta is elgondókottam én sokszor, hogy mondok én minden lyót duflán kapok möte élök az jó Istentül. Mert lám a körösztséget is duflán kaptam, az gyermekeim is ikrök többnyire, az dörökam is kétszörösen ojan vastag mint más emböré mög az nyakam.

Szöbbszintű gyermeket pedig mint én voltam nem pingált a körösi főstő se, csak az felyem volt nagy, szinte ódalt húzott, de asse baly, mer sok pénznek nagy ersény való.

Mán akkor kitetszött, hogy én bíró löszök, mer akkora karaj kinyeret nem övött mög egy gyermek se mint én. A hasam mán akkor is dombos volt és ritkán szólottam, de okosan. Még a születésem után való napokban mögkérdezték a zöreg Szüts Borbálát, a ki efféle javós asszony, hogy mit mond rólam az tsizijó? hát aszondi, hogy az okos tsellagzatba születtem, a mi nagy méltóságot lyelönt és kemény fejű embör lösz belőlem. Így eltanálta a vén boszorkány.

No aztán, hogy akkor mán mög volt a ziskola a faluba hát éngöm is befogtak, álgya mög a zisten a Zignátz mestör urat az haló porába is, noha nem csak felülre verte az felyembe az bötüket, hanem alulra is, ami bizony akkor nem tetszett neköm, de lám ha írni olvasni nem tudnék, soha bíró nem löhetött vóna belőlem és a számvetésbe is lyöl mögoktatott, úgy hogy 20-szig köréta nélkül is számolok, azon fölül mög körétával palajbászszal tsakugy kiszámolok én mindönt akár a jedző úr, ritkán ha babbal kukoritzával.

De édös apám nevelésének is sokat köszönhetök, mer el el vitt magával az kotsmába, oszt a szályamba attá az pélpáját úgy gyönyörködött bennem. Hogy aszondi.

- Hát van-e ijen lyó sora az báró folyának?

Úgy ültem a székon mint valami kis királyfi, hogy mindönki éngöm bámult, még a zöreg Kálmány tsizmadia is hogy aszondi:

- Úgy köp, mint valami püspök.

Ennél többet pedig előljáró beszédnek nem írok, mert meleg van.

Itt kezdődnek a levelek, ahogyan íróttak mikor ulyáságba kezdtem írni.

Tekintetös szörkesztő hivatal.

Lyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok, továbbá az vóna tisztölettel az kérésöm, hogy bíró-választás lösz minálunk, aztán a zén nevem még soha ki nem szörkesztődött a zulyságba, noha a szögedi árvízkárosok lyavára is adakoztam egy forintot és én illesztöttem az torony gombot az toronyra, hát szeretném és az én felesigöm is ügön óhajti, ha kiszörkesztenék az nevemet, mert *Göre Gábor* a zén bötsületes nevem és a zelső énekös is én vagyok a faluba az Jézust én éneköltem az paksióba a nagyhétön, máskülönben bírónak mög nem választanak, hát szörkesszék ki az én bötsületes nevemet, hogy mögválasszanak mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
adó fizető és választó polgár

Ez a másik levél

Tekintetös szörkesztő hivatal.

Lyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok és köszönetömet irom, mivelhogy immáron bíró úr vagyok, továbbá, hogy a zárвамеgyei tótoknak nints mibe mártaniok az kanalat, hát kivetöttem 12-t zsák krumplit adóba és 2-t véka babot. De el lopták zsákostúl. No ijen gazembörség. Mondok tisztót tanáts, mindönkinek tisztösség, bötsület, de a tolvaj nem löhetött más tsak Vida Imre, de mivelhogy ő maga atta a zegyik véka babot, ne haragitsuk mög, mer ha mögen adakozás fordul, sömmit se ad. Hát másnap éjjel visszalopattam tőle, mer mondok ez mégis pogányság, hogy a szögény tótok szájából kivöszi a falatot. Mer az tótót se hiába terömtötte a jó Isten, hanem hogy lögyön a ki derótozzon az magyarnak.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Más levél

Tekintetes Szörkesztő urak.

Mögekaptam az levelet, hogy mögirjak mindönt, ami az bíróságomba történik, hát most is történt. Ugy kezdődött, hogy aszondi a minap Fekete Battancs János, hogy aszondi:

- No nászom vöszi-e kend rajtam észre az változást?
- Nem én mondok.
- Hát aszondi nem láti kend, hogy a zannyukom uly madzagot huzott az gatyámba.
- Mondok de nagyra vagy avval a garasos szatyínggal.

No aztán hogy ez neki nem tetszött, hát szó szóba, így mög úgy, ennek mög annak, aztán ő neköm, én neki mivelhogy ő is hörtsökös embör, hát a zén lajbim tsak messzes lött hátul, de a züvé poros is.

- Ebből párviadal lösz, aszondi a jedző úr, a bötsület kívánnya.

- Mi az a párviadal? mondok.

Hát aztán mögmagyarázza, hogy most mán én úr vagyok, hát úri módon rëndözzem az bötsületöt.

- Hogyan? mondok.

- Ugy aszondi, hogy vagy karddal vagy rebolos pisztojjal.

Mögvakarom az felyemet, oszt mondok kard nincs a faluba, csak egy, akivel az bokrajit szokta nyezni a kántor.

- De aszondi pisztoj van hat is.

Mondok a jedző úrnak, hogy én pisztoj elé ki nem állok, mert ha János véletlenül belém trafál, az neköm is baj lösz, neki is.

- De aszondi talán bizony fél kend.

- Persze hogy félök, mondok, hát hogyne félnék pisztojtul.

- No aszondi, akkor nem is való kend birónak. Mer vagy úr valaki vagy paraszt.

- De mondok hátha belém trafál, vagy hogy én ű bele?

- Hát aszondi, messzirül nem ártalmas a falusi pisztoj, de különben is úgy megtöttöm én puskaporral, hogy fére rügódik.

- No mondok hát akkor tsak rëndözzük el a bajt urasan.

A jedző úr aztán el is rëndözte, kiáltunk röggel a piatzra. A fehérnépeket bezártuk, hogy ne sikijjanak.

Mikor a jedző ur tüzet kijátott, elsütöttük a pisztojt.

Hát a zén golyóm a jelző ur szamarába furódott, a ki ott legelt a parton, Fekete Battancs pisztoja pedig szétrugódott és olyan a pofája, mint az mákos tzipó. Így rëndöztük az bötsületöt.

Mejhöz hasolló jókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Nyilatkozat

Melynek erejével bizonyittatik, hogy a mai napon *Göre Gábor* és *Fekete Battancs János* helybeli paraszt urak között fenforgott becsületbeli ügy a mai napon egy számár megsebesülésével, de máskülönben a lovagias szabályok szerint elintéztetett.

Kelt Lepénden, 1891 márc. 10.

Turus János
harangozó,

Katufrék János
eskütt,

mint Fekete Battancs segédei.

Gyárfás László
jegyző,

Durbints Pál
eskütt,

mint Göre Gábor bíró úr segédei.

Más

No hogy az falunkba komédiás vetődött, mondok a zeskütteknek, tapasztajjuk mög azt a komédiát, mert ki mentül többet lát, antul okosabb, hát láttuk, hogy bépofázta az kóztot, aztán pántlikát vont ki a zórából, no mondok, ezt is lyó tudni, hogyan készül a pántlika? Azután egy fazék forma kalapot szödött elő és a kalapba sömmi se vót, de ahogy mögrázta hát tsakúgy pönögtek elő a zezüst forintosok. Kirakta magának a zasztalra.

Mögen megüresödött a kalap, mögen rázott öggyet, mögen mögtelt. Mögen kirakta magának.

- Mondok az eskütteknek, ijen kalap köllene az kösség lyavára és ük is javallották, de mondok:

- Tisztótt komédiás ur, teröm-e piz mindig abba a kalapba?

- Teröm aszondi, csak rázni köll.

Hogy im kissé kafatosak is vótunk, mondok aggya ide azt a kalapot, 10-iz forintot mögajállok érte.

- Aszondi huntzut aki mögbánnya.

Igy hát könnyen mögvöttük az kalapot, oszt ott iddogáltunk röggelig, a komédiás is velünk.

Röggel mondok most mán le se feküggünk, mert úgyis be köll mönnünk a városba, adó fizetés erányába. Vittük az kalapot a kosárba. Beállitunk a zadóhivatalba aszondi a zadószedegető úr, hogy aszondi mit akarnak?

Hát adót fizetnénk mondok.

Hun a zadó?

Hát ihol-e, mondok.

Avval fogom a kalapot, rázom.

De nem atta ki a pézt. Mondok a zadós zedegető urnak, ráza maga, talán magának kiadi.

Aszondi rázza a fene. Hát ijen goromba vót, hogy aszondi nints most április elseje.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Más

Lyó egészségöt kívánok a tisztótt szörkesztő társaságnak, hálaistenek neköm is lyó van, mögirom, hogy mögen tisztösség érte az felyemet, mert báldos tánczvigalmat parantsoltam össze 4 krajtzár belépővel a tótok lyavára.

A zujságba olvasta az kántor úr, hogy báldos tánczvigalom nem löhet *ladi patronyész* nélkül.

Mondok minek hozassunk mink patronyészt Ladrul, mikor ihol vagyok én. Hát mög is választottak ladi patronyésznek.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Az kélygázzal szörzött tapasztalat

Mondok most már vetök egy nagy tikkölyt a zujságba, hadd hámujjon a zadóhivatal, hogy még aszondi hiba van a zén írásomba, hát azér is mögmutatom, hogy amit én irok kinyomtatati a zulyság, de még a zű nevüket nem láttam nyomtatásba. Hát mögen irok mi történt a faluba.

Mondom az kántor úrnak, mi az a *zopéráció kélygázzal* akit a zulyságba ditsérnek. Homlokára böki a kántor úr a zujját, oszt aszondi:

- *Opéráció* az foghúzás, kélygáz pedig *ulymódi gyönyörűség*.

Öszvetanácskozok a zesküttekkel, hogy mondok mögtróbáljuk-e a zulymódi gyönyörűséget? mer azér van hátrább a paraszt a zúrnál, hogy sössmit se tróbál, hát ráhatároztuk magunkat, hogy kiteróbáljuk a zulymódi gyönyörűséget, az kösség kötségin, de foghúzás nélkül. Minekokájér kotsira is ültünk és bedefetáltunk az városba az doktorhon.

Aszondi, hát minek gyönnek eccöre ennyien a szobámba!

- Hát mondok abbul a kélygázi gyönyörűségből tisztöletnék magunkat, ha nem derága.

- Azér aszondi nem számítok sössmit, de aszondi hát öggyenkint.

- Mondok: Mönyék ked János bácsi előre, mer kend a legöregebb. Avval mögindul a zegyfogó harangozó előre.

Hát alig nézhetött jóformán maga körül odabe, ettör csak hajjuk a zordétását.

- Hát mondtuk egymásnak, öreg embörnek nem is való a zulymódi gyönyörűség.

No üttetött is Túrus János sógor és harangozó bennünket a mennydörgös ménküvel.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Igazis! A mult hétön vót a szüret és az méltóságos bárónét egy hordó musttal tisztöltem mög a kösség termésibül.

- Maga nagyon kedves, aszondi neköm, az mustot kortyogatva és ez finom lyó must.

- Möghiszöm azt, mondok méltóságod tisztöletire a saját lábajimmal tapostam.

Hát mög is vót velem ölegödve, noha csak keveset ivott.

Más

Tisztöt szerkesztő urak én is egésségös vagyok, melyhöz hasolló lyókat kívánok. Mögen nagy tisztösség érte az felyemet, engöm választottak defetátziós küldöttségnek az koronázás jubéleonyára, mivelhogy oda akármijjen embör nem való.

Olvasom a zulyságba, hogy és mint lösz, hát azt is olvasom, hogy tiz ezer rakétát gyujtanak. Mondok mi löhet a za *rakéta*? Valami úri györtya löhet.

Fölirom papirosra, átküldöm a Zábrahám botosnak, hogy ha bemén a városba, hozon egy szálat.

Hát hozott is egy hosszú zódet. No mondok, hát lássa a zelőjáróság, mijen az a rakéta, akivel a kiráj tisztöletére világositanak. Összedoboltatom a falut is, oszt este, mikor mán homájosodott kiviszöm a rakétát a zudvarra.

Tisztőt kösség mondok az haladás és művelődés a zelső. A mi falunk se maraggyon el, hanem ösmerjön mög mindönt, amit löhet. Olvastuk hogy a kirájnak rakétával világositsunk az lyubéleonykor, hát hozattam öggyet és ilyen. Hogy pedig az világosságát is mögmutassam, egy kis darabot égetök belüle a kösségnek is.

Mondok oszt Túrus János harangozó sógornak, gyújtsa mög kend itt a végit, lássuk hát mijen a jubéleonyi gyertya?

No el is sodorta a Túrus János kalapját a rákétás györtya, mög a zén markomba is úgy belelűtt, hogy egy hétig se birtam az tsutorát az szályamhoz emelni.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Minek utána Túrus János sógor feje sebét és kalapját kivetöttük adóba, magam mellé vöttem a Zannyukomat mög Katufrék János eskütt sógort az defetátziós küldötségömbe.

Kérdik a vasutnál mijen biléta köll?

Mondok öggy bíró biléta, mög öggy eskütt biléta, mög öggy vászonytseléd biléta.

Hát adott három bilétát, de ojan egyforma vót a, hogy akárhogyan különböztetük, nem látszott ralytok sömmi különbség.

Visszaviszöm. Zörgetök a zablakán, hogy mondok tisztótt úr nem hibázott-e?

Hát lám mijen gorombák az vasuti urak, hogy aszondi hibázott bizony a kend esze.

Mögállitották a gőzöst, hát be is ültünk egy bagonyba, életömbe akkor először ültem vasuton. De annyi vót ot a zutazó, hogy tsak úgy rözsgött.

Mondok mi az a izé? aszondi egy barátságos úr, *veszödelömhuzó*.

- Mire való az? mondok.

- Hát aszondi azt köll möghuzni, ha valami baly van, akkor mögáll a gőzös.

Kérdi aztán hová erányitották kentök a rudat?

- Budára mondok az koronázás jubéleonyára. Legalább Budát is möglátom tejjes valóságba.

Szép lösz az aszondi.

Elővesz aztán a ládikájából egy üveg vizet. Igyanak, aszondi, kóstojják mög hát mijjen a budai viz? Nehéz lösz mögszoknijok, de ott másfélét nem ihatnak, ihol e maguknak adom.

No keserű is vót pedig sokat ittunk.

Beszélgettünk aztán sok mindenfélérül avval a zúrral, mög mások is utaztak velünk, egy kövér tésasszony is a két kisasszony lányával, mög másefféle tsupa úri nép. Ügön szép barátságosan elbeszélgettünk.

Ettzör tsak aszondi a zannyukom, hogy nagyon hosszú a zútazás. Mondok de kényös vagy hát mikor röggeltől estig ráz a kotsi? ijen fájin hejön elpipázgatnék én akár egy hétig is.

- Ojan ez, aszondi Katufrék sógor is, akártsak szobába ülnénk, tsak épp hogy terített asztal nincs előttünk.

Mer ű se ült még gőzösön sose.

De aszondi a zannyuk, hogy ű ki akar szállani, mondok, hogy a fenébe szállnál ki, mikor mögyön az vonat? Aszondi muszáj. Mondok tsak hallgass. Oszk még tréfálkoztam, hogy lyó kedve lögyön, még a zeceri bútsús asszont is elmondtam, hogy ne vessön, mint szokott, de sehogyse indult lyó kedve.

Egyször tsak aszondi kis időre rá Katufrék sógor is a kirelajzumát, sógor neköm is ki köll szállanom.

No minekutána engömet is elővött az veszödelöm, oszk se elé, se hátra, möghúztam az veszödelömhúzó. No káromkodtak is az kandoktorok, de mégis tsak az lött a vége, hogy állott a gőzös, még mink az bokorból elő nem kerültünk.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Tovább így vót

Száz pöngöt adott az község, no nem is hilyába, mert elfogyott, bizonyoság rá Katufrék sógor, aki elkötötte a bika bornyuja árát is mellettem, no de vót is sok veszödelöm, isten tsudája, hogy épkézláb hazakerültünk.

Elmondom a kösség okosítására, mi mindönt láttunk, tapasztaltunk.

Mán lyól béestelődött, mikor az bagonyba békurjantott a kanbakter, hogy aszondi Budapest.

No a szömünk is káprázott az nagy fényösségtül, mikor kiszállottunk, mert akkora lámpások égtek ott hejjel-közzel, hogy a hódvilág elbujhat azok mellett.

De mán most hát hol hálunk?

- Gyerünk tsak a bírón mondok, majd ad az szállást, mer ha az lyárna minálunk az tsak én hozzám lyönne igényösen.

Mondok hát egy úrnak, hogy mondok:

- Tisztót úr, möre van itt a kösségháza?

- Kösség háza, aszondi azt nem tudom.

- Mondok tán a zúr se idevalósi?

- Dehonnem aszondi itt is születtem.

- Hát mondok hát hol fizet a zúr adót?

De nem is felelt tsak tovább silyetött.

- Mondok egy másik urnak, hol lakik a budapesti kösség bírāja? mert én is bíró vónék. Barát-ságból tsak ad tán egy kis szögletöt a kösségházán.

Aszondi a zúr tsak az Nagy Kiristóf nevivel kérdezősköggének, szívesen láti magukat. Nagy Kiristóf, aki mindig gyereket hordoz a vállán.

- No dörék embör löhet, de mondok möre lakik? mer én most lyárok először Pestön.

Aszondi tsak ugy kérdözzék kendtök, hogy Nagy Kiristóf, mindönki ismeri őt Budapestön.

Ki igazodunk valahogy az nagy állomásbul, hát annyi a hintó ott hogy annyit követválasztáskor se láttunk, mikor a báró urat választottuk, mondtam is, hogy mondok, ha mind itt vóna a kösség, mind beleférne a hintókba, mög még három falu népe.

Hogy ott nézőgetyük a sok szép hintót leszól ám a bakról egy úri kotsis, hogy aszondi:

- Tessék a zén kocsimba.

- Köszönnyük alássan mondok, nem vagyunk fárattak.

- De tsak tessék, aszondi, hová akarnak?

- Mondok: Nagy Kiristóf úrhon ügyeköznénk.

- Nagy Kiristóf?

- Az aki mindig gyereket hordoz a vállán.

- Ehe, tudom aszondi, elvüszöm én tsak tessék, üjjenek be.

Avval le a bakrul, nyit egy ajtótskát a hintón, oszt bétuszkol-gyömöszköl benünket, mög ránk tsapi az ajtót, oszt mögy a hintó, mint a parantsolat, zörgező gyönyörűven. Kortyintottunk is annak örömi a sógorral az kulatsunkbul.

- No lám aszondi a zasszony, mije embörségös urak laknak itten, de kijé is löhet az a töméntelen sok hintó?

- Nem egy uré mondok, úgy gondód mög.

A mi hintónk drága szép ször vót, ki vót annak puházva még a fala is, két kis ablak két ódalt, szömbe ekkis tyükör, oszt úgy réngatott bennünköt, de ojan kedvesen, mint a zanya a zédös gyermekit. Majd tsaknem álomba szöndöröttünk.

Etzör tsak mögszóla a zannyukom, hogy aszondi:

- Jaj, hátha ez ojjan boszorkánykotsi, mert nintsen ajtója.

Körültapogattyuk belül a kotsit, hát tsakugyan nem löhető kitapasztalni, hogy hun tuszkolt bé az kotsis.

Nem vót ajtaja egy tsöp se.

- Jaj, aszondi a zannyukom, nagy ijetten, ijenbe vitte a gyesznófejü hertzeg a zelátkozott kirájnak a lányát.

- Tyű mondok Katufrék sógornak, akkor ebbül ki köll szabadítani magunkat. Mondok várjunk egy kitsit, oszt ha möglassúdik te is szödd össze az erődet, én is, vessük neki a hátunkat, majtsak enged valahol.

Hát ahogy ott nyomjuk az hátunkkal, egyik egyfelül, másik másfelül, szétroppan nagy hirtelenséggel az hintó két oldala, oszt égszakadás földindulás ki hanyat-homlok.

- No mérgeződik a kotsis, huntzutok, elakartak-e szökni?

- Mondok, köszönnyük a szivességöt de ölég vót.

- Aszondi, fizessenek két pöngőt, mert ingyen parádézni nem szokás a kotsin.

Oszt erőnek erejével kilármázott egy pöngőt belülem. Ijen hamis embörök az budapesti kotsisok.

De iszen kínálhat engöm ezöntul akármijik is, hogy üjjek föl!

Mondok egy katonának, hé vitéz ötsém, messze vagyon-e még innen az Nagy Kiristóf úr háza!

- Aszondi forduljon kend amarra, osztán mönnyenek a harmadik lámpásig a zóruk után, ott nyujtsák ki a balkezüket mög a mutató ujjukat, akkor az további utat maguk maguknak mögmutatik.

Hát így akadtunk a pesti biró házára. No de szép is a háza, a zigaz.

Egy úr áldogált ottan, piros sapkája vót, meg azon egy rézbül való számbötü. Mondok neki:

- Tsakugyan itt lakik az a Nagy Kiristóf úr?

- Itt ám, aszondi, ahun áll őmaga is, ni!

Hát majd hanyatt estünk ijettünkbe, mivelhogy akkor mán az pesti *biró küvé változott*, az fiával együtt.

- No, mondok, Pestön se lönnék biró. Vajjon mit tseleködött, hogy ijen tsúful járt ez a Nagy Kiristóf ur?

- Aszondi a pirossapkás úr, gonoszul ítelt, úgy vélekszök.

Még a vér is elhült bennem, hogy mondok mitsoda veszödelmes hivatal a biróji, de ebbül is láthassa akárki hogy én mitsoda biró vagyok, mer én még nem változtam küvé.

Ahogy ott ámuljuk a küvé vált birót, aszondi Katufrék sógor, hát mán most hol hálunk?

- Feleli a piros sapkás ur, hogy ő szívesen ad szállást 1 pengő forintért szömélyönkint egy hétre.

Nohát itt nincs embörség, gondótam.

- De mondok az annyukomér ne számítson, mivelhogy a Feleségöm.

No, hogy ez ellen nem szólhatott, mögtsapkodtuk egymás tenyerit és harmadfél forintokba mögögyezköttünk.

Ahogy oszt mögindulunk, hát etzör tsak, nagy tsilingölést hallok. Odanézök, hát látom, hogy egy nagy fene szép kotsi, de se ló előtte se gőzmasina. Ülnek benne sokan. Tsak elrobog sustorog.

Neköm még a szömem is káprádzott.

- Lyól láttam-e? mondok.

De a sógor is úgy mögijett, hogy még az pélpá is elaludt a szájába.

A Feleségöm is. No mondok, akkor én mégis lyól láttam, hogy ló nem vót előtte. De mi húzta akkor?

Aszondi a piros sapkás úr, villám.

- Villám-e?

- Az aszondi, a föld alatt jár a villám oszt az viszi.

Mondok magamba töréfál, mert magátul nem möhet a kotsi, villámtul se möhet, mert a villámot nem löhet se fölszerszámozni, se befogni, hát valami más húzi vagy hajti, majd mögtudom.

Szép háza vót a piros sapkás úrnak ojan, hogy nálunk templomnak is beillenék, ha tornyot is raknának a tetejibe.

- Tessék aszondi löfelé.

Nini mondok e za pintzébe sziveskodik velünk.

De nem oda jutottunk, hanem szobába. A szoba tele vót ággyal, asztallal. Szabó mestör is lakott benne.

Hamar összebarátkoztunk, mer ügön vig embör. Mög is kínáltam a kulatsombul, de aszondi pohárbul alkalmasabb. Hát poharat raktunk a zasztarra. A sógor is odaállította a tsutorályát.

Iddogáltunk.

- Aszondi a szabó a bor között, igyunk *brudertot*.

Mondok mán én tsak bort szoktam, néha pájinkát, de az pesti italokat is szivesen mög-tapasztalom, ha valami kinálódik.

De bizony nem szivesködött az itallal, hanem e hejött által vetötte az keze szárát az én kezem szárán, oszt aszondi, így igyunk.

Minekutána letsurgattam az gégámon mög a züngömön a boritalt, aszondi most *huntzut a zur*.

- Mitsoda mondok. Ki meri azt neköm mondani, hogy én huntzut vagyok?

- No-no, aszondi, nem úgy értöm.

Oszt addig simogatott a zannyukom is, hogy mögengesztelöttem.

Storó gróf Mihájjal mög így lyártunk

Olvassuk másnap a falra ragasztott ulyságokat, oszt ott tünődünk, hogy ki löhet az a Storógróf Miháj, a ki mindétig úton van.

Föligazitottak a színház pallására, minekutána 20 garajtzárokat a kösség adójábul lefüzettem. Hát ettzör tsak előáll ám egy köptzös ur odale, oszt aszondi, hogy ő a Storógróf Miháj.

- Hát ez a? - mongyuk, - no dőrek ur. Aszondi neki a tiszt:

- Ihol a levél, erigy el vele a Zirkutz városába.

- Hohó, - mondok nem azér fizettünk, hogy a zur elküggye. Küggye a levelet póstán.

- Foggya bé a szályát, így ripakodik rám az röndér majd elő kerül még a.

- Lassabban! mondok.

Hát aztán tsakugyan elő is került. Sok mindönféle nép közt forgott, közbe medve is támat rá, de ő magyarosan elbánt vele. No mondok ez hát embör!

De aztán sok gézengúz tatár közé keverődött, oszt aszondi a főtatár, vakujj Miháj. No teröm-töttét ki akarták vágni a szömit.

- Mondok vakujj ám kutyafejü tatár magad!

Aszondi a röndér, hallgassak.

De mán akkor éngöm kivert az verejték. Leharsogtam az padlásrul, hogy mondok:

- Ne haggya magát Miháj uram!

Hát bizonyosan szét is vágott a kutyafejü tatárok között, de mán akkor bennünket az röndér kieröltetött.

Igazis minekutána olvastuk a zujságba, hogy *100 aranyat egy pesti bóhájér* és hogy aztat Blau Dávid füszerkereskedő fizeti mondok hát Katufrék sógornak, no gyesznó nagy a szöröntsénk a zeste kettőt is foghattam vóna, ha én azt tudom, hogy pénzt adnak érte, el nem eresztöm. De ki is gondóna ijet, hogy a pesti bóha aranyat ér. Aszondi a sógor, találunk még ottan, ne busújjon kend. Nem szóltunk a szállásadó szabónknak tsak úgy titokba szorgalmasan vadásztunk mind éjtön által a Budaji vizes üres üvegbe. Mondok, itt az alkalom, hogy möggazdagoggyunk. Másnap aztán, mikor elkezdünk kiolvasni a zeleven pesti bóhákat az Blau Dávid úr asztalára, hát lám mijen huntzutok a zurak, nem hogy 100 aranyat adott vóna, hanem még a fejünkhöz verte az panyornyádat.

Az fürödésrül szörzött tapasztalat

Dühesztő gyesznó meleg vót aznap, bözzög mögörültünk, hogy véletlenül rátanáltunk a városligeti erdőre.

Egyször tsak mögláttjuk a nagy tavat is.

- Füröggyünk, mondok.

- Füröggyünk - feleli rá Katufrék sógor.

Aszondi a zannyuk, ű nem fürdik, mert urak lyárnak erre.

- Nem bánom én, mondok, ha lyárnak is. Mire való a víz, ha nem arra, hogy füröggyön benne az magyar? Tsak fürögy te is, mondok, otthon majd mögszáríthatod a züngödet.

- Hát mink? tünődik Katufrék sógor.

- Mondok, hát sógor, mink ketten a zsebkendőnkkel felejjünk mög a ziledelőmnek.

No hogy így elkészültünk, Katufrék sógor fejjel ugrott a vízbe, mint a ketskebélka, uszkált vigan.

Tettzött a fürdés mind a hármunknak. A zannyukom mögdörgölte a szalonnámat az hátam közepin, a fejemet egy párszor vízbe is mártottam. Mikor aztán kiszorongatom az szömömbül, fülembül a vizet, látom, hogy sok úr mög sok fejérnép áll az parton.

Ránk hujánt egy katona formáju ur:

- Hé parasztok!

- Paraszt ám a zöregaptya, mondok, én hivatalos szöméj vagyok.

- Aszondi, kifelé a vízbül.

- Mondok nem azér gyüttünk bele.

- De aszondi, ez a víz nem arra való víz, gyűjjenek ki rögvést, de mingyár tüstént.
- Mondok tán a magáé? Ne verjön ojan tsudát. Inkább rugja le maga is a tsizmáját, oszt gyűjjön közibénk.

Nagyon ránk mérgesödött. Utójjára is főkapta a ruhánkat.

- Vüszöm aszondi, mind.

Tyű a zárgyéhusodat, mondok, ezér betsukatlak, te tolvaj, mivelhogy én biró vagyok.

Ki a vizbül! Utána mind a ketten a sógorral.

- Fogják mög azt a zembört!

Akkor mögáll, mögfordul.

- No, aszondi, mars be az dutjiba, mer össze apritalak a kardomval.

Hát ijen tsufságot tseleköttek velünk.

Mondom is a birónak:

- Tisztót úr, egyféle hivatalosak vónánk, vagy mitsoda, mivelhogy én is biró vagyok.
- Aszondi antul rosszabb, mivelhogy kentők szöméröm ellen vétköztek.
- Én-e?

De tsak erősködött.

Hát tisztót kösség, a lött a vége, hogy a pesti biró tiz pengő forintot zsarolt rajtam azér a kis fürödésér. No mondok, hét esztendeje nem fürödtem, de nem is lát engöm többet fürödni senkise!

Másnap, ahogy ott térgyelünk a rézbül való szent előtt, aki az tenyerit a zégnek fordítva könyörög. Aszondi egy ur, Petőfi ennek a neve, ne imádkozzanak kentők ű hozzá.

- Mondok, mán akármilyen ennek a budapesti szentnek a bötsületös neve, de mán ha itt vagyunk, mögtisztójjuk egy pár miatyánkkal.
- Aszondi, nini, kend az urambátyám?
- Mondok, hát persze, hogy én vagyok.
- Aszondi, hát Kovácsék, hogy vannak?
- Mondok, sömmi bajuk.
- Hát Szabóék egészségösek-e?
- Nem minnyájan, mondok, mer az Anti gyerököt pünkösd óta mindig löli a hideg.
- No aszondi, majd mögirom én nekik, hogy mit tögyenek.

Nagy baráccságosan mellénk szegődik, oszt aszondi, hogy vótunk-e mán az kis pannarámába?

- Mondok, nem vótunk de elmögyünk szivesen, tsak előbb a zannyukom hadd mülassa ki magát a zimátsággal.

Mögtuttuk osztán, hogy Alföréd ur az ő bötsületös neve és hogy a szomszéd falunkból való, de korán elszármazott onnan.

Elvezetött egy kis kávékotsmába, aszondi, ott az különös Panaráma, a kire rá is vagyon írva, hogy az Telefony ur tulajdona.

Nézöm, hát tsak egy kis láda a falon. A Zalföréd ur mögcsöngeti a zódalát, aztán aszondi *háló*. Az ládából visszafelelik, *háló*.

Mondok a zannyukomnak, ugyan mitsoda *hálót* emlöget, talán bizony a *hálópajtása*. Aztán mondok, hogyan fért abba a kis ládába embör?

- No aszondi a Zalföréd ur, ide nézzenek kentök a sötét lyukba, mig tsak az harangozást nem hajják, akkor meglátik benne az római pápa ebéggyit.

- Mondok, mán ezt magam is mögnézöm.

No, hogy ott vizsgáltuk-vártuk a sötétbe az római pápa ebéggyit és mondogattuk, hogy de későn tálnak ma üszentséginek, hát ijen huntzutok a zurak, hogy a Zalföréd ur ellopta az tarisznyámat. No mondok, most már értöm, hogy mitsoda *hálót* emlögetött, hátistennek, hogy nem a tarisznyába tartom a pézömet, hanem a tsizmám szárába.

- Aszondi a kotsmáros, ha látni akarnak valamit, mönyenek ki a zálatos kertbe.

- Hát az miféle, - mondok.

- Az aszondi ojan mint aparadicsony kert, hogy mindön vad állat benne van elevenön, ahogy Isten mögteremtötte.

- No, mondok, ezt ugyan nem hiszöm, de azér mögnézzük.

Hát hova kerülünk mögen, a város erdejibe, ahol a fördő tó is van, akibe nem szabad fürödni.

Hej pedig a sógor ugyantsak tekéngetött rejá.

De mondok, nem otthon vagyunk sógor, más hej, más szokás. Most tsak azt kérdözgessük, hogy möre van az a vadas kert?

Hát kérdözgettük is, el is igazítottak bennünket. A zajtóba osztán mögállított egy fakó szakállas embör, hogy fizessünk 30-intz karajtzárt felyenkint.

Mondok hát fizetünk is, ha köll, de mégis előbb hát tudni szeretném, hogy mögéri-e?

Hát aszondi:

- Hogyne érné mög kivált ojannak, aki még sohse lyárt benne.

- Mégishát mondok mifélye vadakat tartogatnak itten?

- Hát aszondi van itt mindön, amit embör tsak képes könyvekbe látott azelőtt.

- Hát mondok hétfejű sárkány van-e?

- Az most éppen nintsen aszondi, mert tsak egy vót, az is tsak egyfejű, osztán hát azt én elvöttem feleségül. De láthatnak itt kentök mindön másfélét oroszleányt, tigrist, élőfánkot mindönt.

- Oroszleány-e? mondok, akkor hát möggondojjuk mégis, hogy bemönnyünk-e? Mert mink nem vagyunk idevalósiak, osztán hát a zoroszlány nem ösmer bennünket.

- Ne tartsanak attul, biztat a zembör, el vannak azok rökesztve.

No akkor hát neki bátorottunk, de mondok 30-intz karajtzár mégis sok, ha a végén nyerni se löhet.

Bizony nem engettek egy fillért se, hát elmöntünk, vártuk, hogy utánunk kijáttanak, még mög is állottunk kissé, mintha pélpára gyúttanánk, de ránk se néztek, hát vissza vakaródtunk, mögfizettük amit kívántak.

Egy nagy kertbe eresztenek, de sömmi állat, tsak két nagy tyükör.

A zannyuk mingyán oda is kanyarodik, de alig néz belé, látom majd hanyatt esik ugy elhőköl.

- Jézus Mária! - aszondi, oszt tapogati magát körül, a hasát is, fejit is.

Lépök oda én is, hogy mi balya? hát ahogy bele peslantok véletlenül a tyükörbe, a másikba, tsak kiesik az biróji páltza a kezembül, hogy Egek Istene mondok, de lesoványottam mőte Pestön vagyunk, pedig tsak 2-ét napja.

No elszomorottam, hogy mondok éngöm se választanak mög többet birónak otthon, ha möglátnak.

De ahogy nézöm a másik tyükröt mitül ijett mög a feleségöm, hát öccöre mögvidámultam, mert abba mög ojjan kövér vótam, hogy a báró urnak a legkövérebb Gyors hirú gyesznaja is elszégyölhette vóna magát mellettem.

Dehát öccöribe mögértöttük azt is, hogy hamis a két tyükör, tsak palykosság erányába van odahejhöztetve.

Bejebb aztán valóságosan mögtanáltuk a paraditsony kertöt, benne a sok tsuda állatot, oroszleányt, élőfánkot, ergét, egy hejön mög a zsirfa nevü állatot, annak ojan hosszu a nyaka, hogy a viz hidegön soha az gyomrába nem érközhetik le.

Mán kifelé kanyarottunk, mikor eccör ráakadtunk az malyom ifijurakra is.

No majdhogy nem lyónapot köszöntem nekik, mert a legnagyobbik éppojan vót, mintha az báró ifijur vóna, még a füle is ugy állt, no fene vidám népség, föl alá táncoltak az nyaraló kerítésén.

Oszt illetlenül vitsorogtak, mondok ebadta, hogy nevetik a falusi embört.

Tsak egy öreg malyom úrba vót annyi bötsület, hogy hozzánk ballagott, oszt kinyujtotta neköm a kezit.

No mög is szoritottam magyarosan, de az is tsak telerugta porral a szömünket.

Aztán a medvéket is mögtapasztaltuk.

- No sógor, mondok, ezt jól körül tapasztajjuk, mivelhogy ez termi a fekete tzukrot.

Szödtünk is belőle valamelyest, hogy mondok az gyermeköknek itthon széjjel osztjuk, de még nem vót mögkeményedve, hát ott hattuk.

Másrul is szólok most mán

Ahogy a zutcán nézgelődünk, mögtettzenek nekünk a potyográfós képei a bótablakba.

- Mondok a sógornak, úgy látom, ezek mind el vannak tanálva, kivált a zöreg natságos úr a kuttyájával, mög még a bot is a kezibe.

Aszondi Katufrék sógor:

- Képeltecsük le magunkat mink is.

- Én is épp erre gondoltam, mondok.

Békozogtatunk hát a bótba. A birói páltzámmal le is sodortam egy sor pápaszömet az falrul, minek okájért veszöködött is az göndörhaju bótos:

- Mit akarnak? így rőfög.

- Hát olyan kép eránt tisztölködünk, - feleltem - hármunkat ögyre, ha ráférnénk mivelhogy én vastag vagyok, hát nem tudom ráférünk-e?

- Aszondi, mönnyenek kentök az pokolba, nem itt van a potyográfos, hanem amott a szomszédos házba.

No hogy így útbaigazitott, fölkepesztettünk a másik ház pallására. Hát ott lakott a potyográfos úr, sarkig kék kabátos ügön barátságos ur.

Alkuttunk vóna, mert ügön derágás vót, de aszonta nem ér rá sokat beszélni. Engöm a közepire ültetött, a zannyukomat mög Katufrék sógort a vállamra hajoltatta.

- Tessék aszondi mosolyogni.

- Mosolyogni? - mondok - minek?

- Ne vessenek aszondi.

- Mit ne vessünk? mondok. Három forintot kér az ur ijen kis képér, aztán még ne vessünk is.

Előtzípett aztán a potyográfus valami hoszszulábú fakályhát, aztán látjuk ám, hogy el akar bújni.

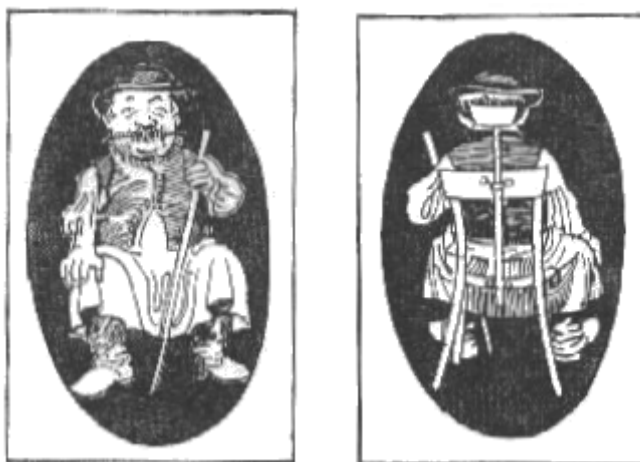
- Mögájjunk, mondok, mér akar a zúr elbújni?

No, hogy aztán kiveszeköttük magunkat, leképezött bennünket, de tsak három nap mulva láttuk az képet, rögtön megösmertük hogy mink vagyunk.

De ahogy nézöm hátul is az képet, látom, ám, hogy ott nincs sömmi.

- Hiba van a képbe, mondok. Mert lám, ha én a zúrnak ojan bankóval fizetök, a mijiknek tsak a zegyik lapján van kép, nem fogadi el. Hát tsak lássuk a hátamat is.

Addig veszeköttünk, hogy végtére is leültetött, oszt kipótolta az hibát, de ojan fajinul eltrafált háturru is, hogy akárki megösmerhet.

Más

Olvassuk röggel a zulyságba, hogy a *tribün* keresött portéka, mondok a zannyuknak:

- Vögyünk tán mink is ojan tribünt, mert az valami lyó löhet.

Katufrék sógor is óhajtotta az tribünt, mivel hogy ű is szereti a lyókat. Mer aszondi ha pézt is adnak érte a zidevalósiak, tsak valami lyóféle portéka lehet.

- Mán, aszondi a zannyukom, - Isten őrizzön bennünket minden büntül, de leginkább az tribüntül, a ki valami pesti bűn löhet.

- Mán mondok egy bűnnel több vagy kevesebb nem dönti föl a szekeret.

- Nem nekünk való, no.

- Hallgass mondok, aminek ára van, bötse is van annak.

Egy szótöbbséggel leszavaltuk a zaszszonyt, azután bealkalmatoskottunk az bótba. Mondok:

- Van-e itt ojan vétök?

- Mitsoda vétök - kérdözi a zúr.

- Olyan tribünvétök, - magyarázom neki.

- Van, aszondi. Avval előpörtzent az fijókból holmi bilétás tzédulákat, és aszondi 10 pöngő.

- Mondok tisztótt úr, minek a?

- Aszondi állhat kend vele.

- Állhatok-e?

- Állhat aszondi ameddig tetszik.

- Mondok nem vagyok bolond, hogy pézér ájjak, mikor ingyen is állhatok.

Hát ijen gorombák a pesti urak, hogy aszondi kifelé paraszt és az hátam alá lodította az talpát. No mög is forgattam mán a botomat az felyem fölött, mög tanítottam vóna bötsültre, ha a röndér oda nem lyön.

Hogy osztán fölvirattunk a lyubélejonyos napra, oldalba taszintom a zannyukot, mög Katufrék sógort is mögéntem a lábommal.

- Tzo föl mondok, ébreggyetök az nagy napra! hát nagy ásitozva fölkeltek.

Míngyán mögfésülköttünk és mögmostuk a lábunkat. A zannyukom a zünneplős kendőjével ékösitette föl a felyit; én is a zünnepi gatjába igazítottam bele magamat. Katufrék sógor uj pipaszárat vásárolt.

Annyi vót a zászló a zutcán, hogy ötven követválasztást ki löhetött vóna belüle állítani.

- Mondok a zópérás komédia előtt, üjjünk föl annak a kúvé változott asszonyi állatnak az hátára.

Föl is segítött előre az sógor, azután mög a zannyukat, de a röndér ránk káromkodott, hogy aszondi nem lú az se nem diván.

- Hát akkor mondok, minek ez ide, ha ülni se szabad rajta?

- Aszondi a röndér, mönnyenek át kentök az budai oldalra, ott jobban láthatnak mindönt az högyrül.

Mögfogattuk az tanácsát, oszt akkor láttuk a Dunát is. Hát annál nagyobb vizet se láttam soha életömbe. Hidak is vannak rajta épületös szép nagy hidak. Egy palotán azt is láttuk kiírva, hogy Rudas fürdő. De mondok, én bizony nem fürdök többet itten.

Gyöttek aztán az urak sorjába lóháton. Gyött a kiráj is az sárga hintóba, de se korona nem vót a fejibe, se palást rajta, se gombos bot a kezibe, tsak ojan vót, mint valami öreg katonatiszt.

A számár versönygés

Másnap korán mögolvastuk a zulyságba, hogy számárversönygést röndöznek, mondok az sógornak en nem eshetik mög nálunk nélkül.

Katufrék sógornak a zökörsütés is tetszött, különösen mög a birslikolbász hogy lösz ott.

- Versönyözzünk - mondok.

- Ne bolondujjék ken, rángat vissza a zannyuk.

- De mondok, ha mán itt vagyunk, mutassuk mög az nimötnek, mi a virtus.

Aszondi egy Mikli nevezetű budaji paraszt embör, hogy az ű számara lyól fut, vögyem mög 15 pengőn.

Lyó testállású számár vót, mondok, mögvönni nem vöszöm mög, mert a mi falunkba annyi a számár, hogy válogathatok, de adok egy forintot, ha mögfuttathatom, hát mögegyezköttünk 2-tőbe.

Hát mingyán rá is kapok, odaruktatok rajta az vörsönybandériomba, mondok, ide peslogass nimöt, a ki árgyelusa van a zapádnak! Avval mögzaklatom a számárnak a bötstelen fertáját az fütykösömmel. Hát futott is valameddig, mint a szélvész, de mán a vége felé mit tött a tzudar? a két első lába közé tsapta a fejit, a két hátulsóval mög ojjan magasra rugott, hogy két ölet hengöröttem. De mondok, még se hagyom abba a versönt. Hát neki! bíró úr létökre az magam lábán futottam be elsőnek a szamarak előtt.

A sok úr összetanátskozik, hogy aszondi az egyik nem fizettyük ki a díjat, mert a számárnak költ nyernie.

- Mondok, hát mivel különb ez a számár?

Hát vótak is, akik lyavamra hajoltak, de a többség ellenem ítél.

Nem is boszankottam soha annyit életömbe.

A Riglispí úrnál

A városligeti erdőbe teheneket tanáltunk, tejet is mértek. No mondok nem embörnek való ital, de nem vót ögyéb, tsak azután tanáltunk rá a sörkotsmára és ott valahogy mögjavítottuk a gyomrunkat, továbbad ráakattunk az Riglispí urra is, akinek kerengő masinája vagy, de ojan ékös nagy szépségű, hogy majd mögvakultunk az sok mindönségtül, tyükörtül, lovaktul és hintóktul, a kik körüljárnak, egy teve is vót fábul, mög egy akkora tsirke, mint a zembör, de föstött fábul vót az is.

Aszondi Katufrék sógor:

- Tapasztajjuk mög sógor, különösen azt a teve állatot szeretném möglovagolni.

A zannyukom mindönképpen ellenözte a tapasztalást, de mondok ne pápoggy, itt én parantso-
lok.

Mögalkuttunk az Riglispi urral, hogy fejenkint öt karajtzárért mögkeringötet bennünket. Kiki
odaülhet, ahova tetszik.

Hát a zannyukom is elhallgatott aztán, hogy egy szép hintóba betelepítöttem. Magam is
ráhejezköttem egy kurta fajta lóra, pedig amugy is kóvájgott a felyem.

No, el is szédültünk mind a hárman hamarosan, mögájjunk mondok, én leszálok, de ugy for-
gott a tzudar motóla, hogy nem löhetött leszállni; minekokájér a köröskörül való tisztogatasér
a mögállás után még ötven karajtzárt fizettünk.

Ez mán mögen más levél

A tanító úr bélyelöntötte, hogy tsütörtökön végződik a zoskolai esztendő, hát elmöntem, hogy
lássam hogyan okosodik a kösség? Tsak hallgatom ottan a kérdésöket, feleletöket. Kérdözi a
tanító:

- Ki vót a zelső embör?

- Feleli a gyerök, Göre Gábor bíró uram.

- No, aszondi a tanító, nem jól feleltél.

- Mondok: de bizony jól felelt.

- Aszondi a tanító, hát Ádám kutya?

- Mondok, persze, hogy kutya Lepéndön, mivelhogy itt én vagyok a zelső embör.

Követközött a természetös rajz, vagyis a zállatokról szóló tudomány, abba mán beleszóltam,
hogy mondok majd kitróbálom én mingyán, hogy mit tudnak.

- Hát Tserösnyés Pista mondok, mond mög nekünk, hogy mijik állat az, aki kívül viseli az
tsontját?

Gondolkodik a gyerök, ozt így felel:

- Kátsa tzigány lova.

- Hát mondok az is, de a rák is.

Ötte a mérög a tanitót.

- No aszondi, következik az gyeográfija, hát mijen az föld?

- Aszondi a gyerök, hogy olyan, mint a zalma oszt forog.

- Forog ám a köröszt anyád vak ablaka mondok, mert nem az föld forog, hanem a zembör
forog a föld körül.

Súgom aztán a tanitónak, hogy mitsoda számárságokat tanít, hát még neki állt föjjebb.

Ez is

No hogy mögolvastuk a Massony urat a zulyságba, tanátskozásra hittam a zeskütteket.

- Tisztótt eskütt urak, mondok, nagy pénz szörzésre vóna alkalom ihol a zulyság, hogy az Buda Pesti fővárosba és székbe, 300-áz pöngőt fizetnek annak, aki a földhön terömti az Massony urat.

Ki a? mi a? Hát valami erős embör, amijen nálunk is lyárt az komédiásokkal de mingyán első este földhön váktuk. Másnap mögen földhön váktuk, és hát nem ditsekvés erányába mondom de Én váktam földhön másnap. Hát löhet, hogy tán éppen az az a Massony.

No megtanátskozzuk el is végezzük, hogy fődefetálunk egy erős adófizetőt.

Kidoboltatom, hogy aki vállalkozik az nagyvirtusra, jelönnyön mög az kösség házánál.

Hát be is gyülekeztek a legényök, de a zesküttek akközbe ugy véleköttek, hogy én lyáratosabb vagyok az Buda Pesti ügyekbe és sokszor szöröztem betsületöt az kösségnek, hát én ájjak ki az Massony urral. Az erő is nagy nálam, a zész is eleveny, az javasaszony pedig főzzön az útra a kösség kötségin bikagyükeret.

- Hát mondok, nem szivesen vállalkozok, mert legény erőnek való a zijen, de mondok, akár-mijen erős a nimöt, hattal is kiállok, mer a magyar mög nem ijedhet sömmiféle nimöt anyátul termött embörtül.

Igy osztán minden testi-lelki lyókkal főszörszámozva mög is indultam és az 45-t pörgőkkel mög a zeleven ezüsttel vagyis kényesővel, a kit az ispány ur adott hogy szaporitsam vele a zerőmet, a zutolsó pillanatba.

Kineveztettem magam mellé bizottságnak Durbints Pál esküttet, mivelhogy ű még nem lyárta az világot és ű tsináltatta hazafiságbul az ménkütsusztatöt az templom tornyára. De a kutyáját is elhozta, hogy aszondi, beójtati veszöttség ellen.

- Váltsunk jegyöt aszondi a marha bagonyba, ott ótsóbb és az Marosnak is lösz helye.

- Mondok az méltóságom nem engedi aztat, mivelhogy én a kösség képe vagyok és nem a pénz a fő, fő a birói tisztőség, továbbá ahogy kiszálltunk a bagonybul, aszondi a finántz, gyüjenek kentök. No ötzöribe tótágast állott bennem az lelkiösméret, mivelhogy két tsomó dohányt is rejtöttem a lajbim alá utravalónak, hát rá is tapint az finántz és aszondi, hát ez mi?

- Mondok fogfályásra hoztam.

- Aszondi kevesebb nem ölég arra?

- Mondok az nagy fájdalomra sok köll és az sógor is szödöget belüle.

- Hát aszondi, minek akkor az pélpa?

- Hát mondok, avval szijjuk a fogunkra a zorvosságot.

5 pörgöt keseritöttek ránk mégis.

No aztán, hogy béballagtunk nagy búsan az fővárosba, aszondi Durbints sógor, hogy üjjünk föl a ló nélkül járó kotsira, be is állottunk az gyönyörü uri dámák közé, oszt ott dülöngéltünk közöttük, mikor az kotsi hol mögindult, hol mögállott, hol ennek a zölibe rogyasztott, hol amannak a zölibe, oszt aszondi a kandoktor, kapaszkoggyanak kentök, mondok úgy is azt tösszük, mert épp akkor kapaszkottam belé egy kövér natságos asszonyba, hát akkor tuttuk mög, hogy szijjakba köllött vóna kapaszkodnunk.

Mondok az tzirkuszos szinyházba, birkózni gyöttem.

Körültapogatnak, hogy van-e erő? Mondok, többet ésszel, mint erővel, de hát erő is van, ha tsak nimötrül van szó.

- No aszondi a fő tzirkuszos, hát tsak üjjön le, oszt várjon.

Soká köllött várni, de muzsikáltak, hát szivesen vártam. Közben lovakat vezettek elő, ugráltak rajta a nimötök, mint az bolhák. No mondok, ijen emböröket is teremtt az Isten, de furtsa. Végül oszt behinnak, hogy ötözzek. Mutatnak holmi nyakig harisnyát. Mondok, nem ötözők én sömmi maskarába.

Közbe gyön a nimöt, akit földhő köll vágni, no lyó markos legény, de mondok, majd elválík, hogy biri-e a szuszt? Mer én a legnehezebb zsákot is fölemelöm.

No, hogy oszt kiállottam az porondra, békaptam az kényesöt is az erőszaporítás tzéljából, mondok, no most gyere nimöt, a ki tagadóját. Avval felgyürtem a zingöm ujját, mögköpdöstem az markomat.

Pislogott is ijedembe, sokályig állott szömlélgetött, eccör oszt felém sompojodik kapdos az dörökamhon.

- Mögájjunk, mondok, egy kitsit kifordulok, mert az zerővesződelem jelöntközik.

De a nimöt tsak kapdosott a dörökamon, mintha legyet kapdosna.

No bizonyisten földhön is terömtöttem vóna, ha el nem kapta vóna az dörökamat, de mégse űtött tsuffá, hanem a természet.

Ez mán a zablakrul szól

Hallottuk osztán itt is, ott is emlögetni, hogy aszondi nagy ára lösz a zablaknak. 10-iz forint is lösz egy ablak és több efféle.

Mondok a sógornak, szörözzünk egy kis hasznot a kösségnek, itt a zalkalom.

Hát ki is ballagtunk a gyesznó gyárba, akit kűbányának hinak és tzipeltük bé a két ablakot, négy pöngön vettük és árulta az sógor az köruton, én mög néztem, de nem köllött senkinek. Utójjára mán 5-t pöngön is kinálta a kettőt, még se köllött. Hej ött is az mérög bennünket. Mert aszondi egy úr, nem a zijen ablak derága, hanem a ki a falba van, mer azon mindönt mögláthat az embör vasárnap, akkor gyön a nimöt tsászár.

- No mondok, hát tsászárt még én álmomba se láttam, tapasztajjuk mög, ha nimöt is.

Letöttük hát a zablakot az kapu alá és hozzá kötöttük a Marost, hogy vigyázzon és aszondi az házi ügyelő úr, hogy nála van kiadó ablak sok. Avval mutogatni akart.

- Majd mink választunk, mondok mivelhogy Pestön sokszor tsalatkozik az magyar.

No osztán ki is választottunk egy ócsó fajtájú ablakot, akkora kis udvarra szógált a zablak, hogy a lovam se tudna mögfordulni benne.

- Nem lyó lesz a, aszondi a zügyelő, mivelhogy a likhóf ablak.

- Mondok ha likhóf, ha nem likhóf, beszélhet a zúr, van nekünk lyó szömünk.

No mög is alkuttunk 20 karajtzárra felyenkint. Hát ahogy ott peslogunk lefelé fővátva, mondok az sógornak:

- Lát-e mán kend valamit?

- Látok ám ö. m. a f. egy nagy ronda ládát.

Mögen kis vártatva mondok:

- Lát-e mán kend valamit sógor?

- Aszondi látok egy szógálót ö. m. a f. szemetet hozott alám ö. m. a f.

- Mondok, azt én is mögnézöm most mán én hagy nézők egy darabig.

Hát mán akkor elment a szógáló. És ahogy ott peslogok lefelé, hát nagy zuhogást hallok ám az felyem fölött, főtekéntök, hogy mi a fenét zuhoktatnak ojjan veszöttül, hát majd mögvakulok a sok portul, a mi a szömöm világába hullott.

Nézi a sógor is, hogy mi a? aztán hogy a zű szömevilága is elveszött, hát aszondi, ijen huntzutok a pestijek ö. m. a f. hogy pézön árujják a zablakot, aztán port vernek a szömünk közé.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Mögen más

Tisztótt Szörkesztő úr lyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok. No hogy az szentistván kiráji nagy nemzeti ünnepön annyi vót az nép, hogy tsak úgy rözsgött a zutzán, hát aszondi a kotsmáros kétször annyi a szállás bére. Mögharaguttunk rá, ott hattuk.

Mondok a sógornak hotel-szállásba is szállhatunk annyi kőtséggel. Hát tsakhamar tanáltunk is a kerepösi uton. Ki is vót rá irva, hogy aszondi *Szálloda*.

Mondok látszik, hogy nem tudnak lyól magyarul Buda Pestön, mert nem így helyös a zírás, hogy *Száll oda*, hanem így, hogy *Szájj ide*.

A gazda éppen a kapuba állott. Aranygombos dolmány vót rajta. A sapkájára mög rá vót varva aranybötükkal: *Metró Pál*.

- Tisztótt ur, mondok, szállás erányába tudakozódnánk, ha nem dörága itten.

- Dehogy is dörága feleli, van itt egy egyágyas kis szoba. Mögölégszünk-e vele?

- Mondok, ha a zárával mögölékszünk, a szoba löhet akármijen. Mer iszen mink tsak hálásra lyárunk bele.

- Hát aszondi nézzék mög, másfél forint a zára.

Avval int egy kernyel fële legénynek, hogy aszondi:

- Mutassa mög a zuraknak a numeró 151 mellett a szobát.

- Tessék, aszondi a kernyel.

Bevezet bennünket egy nagyon kis szobába, tsak éppen két kis kesköny diván van benne. Maga is beáll. Hármunkkal ugy tele vót a kis szoba, mint a masinás pakli a masinával.

Mondok tsak nem ez tán a szoba?

- Üjjenek le, aszondi.

Avval bezári a zajtót, billent valamit a kilintsön. A szoba mögrözdül, mögindul fölfelé.

Mink ketten belekapaszkodunk ijetünkbe a divánba, de még a hajam is meredözött.

Akkor látom, hogy nem is szoba az, akibe ülünk, hanem valami nagy hintó, de hogy az Isten tsudájába löhet, hogy a lovak ijen vad igényös meredők magasságba tuggyanak huzni.

- Tisztótt ur, mondok, hogy löhet-e?

De a tsak hallgat. Etzör tsak mögáll a hintó, kinyiti a kernyel a zajtót, oszt kilép.

Nézöm, hogy hol a hintónak a kereke? de nem látom, se a lovakat, akik a főfelé lyáró hintót huzták.

No mondok, ennél nagyobb tsudát életömbe se láttam, de azér bele nem ülnék többet.

A kernyel aszondi, gyöjjenek hát, mutat egy szobát, nem sokkal nagyobb, mint a főfelé járó hintó vót. Se asztala, se szökrénye, tsak egy ágy benne a szoba közepin, mög egy szék. De az ágy ám olyan finumos fájin úri ágy, hogy tsakugy viritott rajta az piros paklany.

- No aszondi, hát lyó lössz-e e?

- Hát mondok, mögmaradunk benne.

Avval ott hagyott.

Tünödünk osztán, hogy hogyan férünk mög ketten a zágyba, hát ha kinyujtózkodva alszunk, mögférünk.

Ahogy ott nézegötytük a zágyat, láttyuk, hogy három üveg gomb van a zágy fölött. Egyikre rá van írva *Meleg*, másakra *Hideg*, harmadikra *Zuhany*.

- Mi löhet e, sógor?

- Aszondi a hidegöt mög a melegöt értöm, de a zuhanyt nem értöm, mi löhet?

- Hát mondok, valami nagy úri ház löhet e, hidegöt, melegöt löhet parantsóni benne, a zuhany mög valami étel löhet, vagy pedig a szolgának a neve.

Avval lefekszünk. A sógor magára húzi a paklanyt, nem marad rajtam, tsak a fele.

- Neköm is sógor, mondok.

Avval huzom a paklanyt, akkor meg úrajta nem marad. Tróbálunk szömbe egymásnak, hátul marad ki. Tróbálunk háttal egymásnak, akkor mög a térgyünk van ki.

- No mondok, legjobb lösz, ha a szürünkkel takaródzunk.

Én aztán mingyán el is aluttam vóna, de a sógornak még nem égött ki a pélpája, hát beszélgetött, hogy aszondi, ezt a szép üveggombot hazavinném a Pali gyeröknek, ha itt fölösleg vóna, ugyis tsorba. Mögkérdem hónap a kernyelt, hogy elvihetöm-e?

Ahogy ott tapogati, huzogati, tsavargati, nagy maga untába, etzör tsak mögered a zesső és elalszik az gyertya, potyorász a zesső a nyakamba.

- A zárgyélusát, mondok, mitsada szobát attak nekünk? nintsen e födele?

Feleli a sógor.

- Azért szabták olyan ótsóra a zárát ö. m. a f.

- No majd eláll, mondok, ámbátor a kukoritzára elkél még a zesső. De tsak ide ne esne be.

Várjuk, hogy eláll, de nem szünik.

- No aszondi, nagy boszusan a sógor, most már tsak azért is elviszöm a zöveg gombot ö. m. a f. Avval le akari tsavarni végképpen.

De nem csavarhatta le, mer a zesső még inkább mögindult, tsak ugy totsogott.

No mondok, szöröntse, hogy a zannyukomnak esernyőt vöttem. De bár előbb eszömbe lyutott vóna.

Kinyitottam a zesernyőt, alája huzóttunk.

- Felhőszakadás ez, aszondi a sógor, de tsak nálunk ne tegyön kárt a szőlőbe ö. m. a f.

- Árviz is löhet ebbül, mondok. No fene ítélet-idő.

Hát tsakugyan föl is vetötte ám a viz a zágyunkat. Mondok, ezt mán nem birom, mönjünk más hotel szállásra.

Hát begyön ám a nimöt, oszt ott patvarkodik, hogy aszondi fizessünk.

- Mitsoda, mondok, ijen hitvány szobájér még fizessünk is.

Aztán, hogy össze tsatáztunk, a sok kernyel persze meggyőzött bennünket, de nem is fizettünk a szobáér egy karajtzárt se.

Mondok aztán odaki a sógornak, hogy mondok, elhozta-e kend a zöveg gombot! aszondi még a zü gombja is ott maradt az tsatába.

- No mondok hát érti-e mán kend a zuhanyt? avvót, hogy kidobtak bennünket ö. m. a f.

Hogy vót tovább

No azután a nemzeti színház mellett kovártéjoztuk be magunkat egy másik hotel szállásába. Az még uribb vót, a pintzébe mönybéli szépön muzsikáltak.

Ott dörágább is vót a szállás egy egész forinttal, de legalább két ágyat attak érte. Mögnéztük, be van-e tetőzve a szoba, hát be vót.

Mingyán le is feküttünk a gyönyörűséges paklanyos ágyakba, oszt mondok a sógornak, fujja el kend az györtyát.

Fujkáli a sógor jobbrul is, balrul is, tsakugy dagad belé az nyaka.

- A zegér ögye mög aszondi, mibül van ez a gyertya? Akármí lögyek, ha nem övegbül van ez.

- Nem löhet a, mondok.

- Debizony isten.

Hát tsakugyan. De ojan tsudálatos györtya vót, hogy káprádzott a szömünk tüle, hát tsak forgolóttunk.

- Mondok, kend se alszik sógor?

- Fene azt a györtyát - aszondi bánt a fényössége.

- Éngöm is mondok, borijja kend rá a süveget.

- Nem boritom biz én aszondi, mert hátha mögég? ö. m. a f.

- Mondok, hát keressünk valamit, a mi nem ég mög, hát tsakugyan találtunk is egy nagy portzolány fazokat, azt borítottuk rá.

Hát még röggel is azonképpen égött a gyertya, egy csöpp se hibázott belüle.

Mondok aztán röggel az kernyelnek, hogyan szokás elfujni ezt a zujfajta gyertyát?

- Aszondi, tsavarjon kend a fülin ögyet, elalszik.

Avval hitták, hát elszalatt.

De hiába tsavarom az fületem, nem alszik el a gyertya.

- Mondok a sógornak, talán a kend füle alkalmasabb.

Hát ű is tsavargati, de mind hilyába.

- Mondok a kernyelnek, tisztótt úr, mit bolondozik maga mivelünk? Nem alszik el az gyertya.

Hát lám milyen hunzfut a nimöt, akkor láttuk, hogy nem a zembör fület köll megtsavarintani, hanem a gyertyáét.

A zután mögálltunk egy hejön, ahol nagy ordéttó bötükkal ki vót írva, hogy aszondi Magyarok bégyövetele olvasom, hogy aszondi „óriási ökörkép”.

Mögszólal egy ur, hogy aszondi nem ökörkép az, hanem körkép.

Mondok, akár ökörkép, akár körkép, de tsak valami nevezetös kép az, hogy így ki van nyomtatva, oszt hogy a bémönetel 50-ven karajtzár, hát valami lyelös kép löhet, aminöt öregapám se látott.

Mondok oszt a sógornak, hogy mögtapasztajjuk-e?

A sógor derágállotta, hogy aszondi, félnapszám e kapás időbe, de mondok, e nélkül nem möhetünk haza. Hát kiballagtunk a város erdejibe.

Mondok ott egy urnak, hol gyönnnek bé az magyarok?

Ott aszondi abba a zöveg tetejü házba.

Hát oszt hogy oda békövetközünk megváltjuk az bilétát, nem engettek abbul se egy garast se. Mögindultunk a sok geráditsony fölfelé, tsak hágunk hágunk hát ojan kávé szobába érközünk, amijet mán másutt is tapasztaltunk.

- No mondok sógor ez lyól kezdődik, noha nem magyarosan, mert akkor bort mérnének itten, dehát lögyünk urak, éjjünk urassan.

Aszondi a kernyel, babbal kívánjuk-é a kávé?

- Babbal? mondok még nem tapasztaltam, dehát ha úgy szokás és ha nem dörágább.

Nem, aszondi egy a zára.

No hozott is, de se kívül, se belül nem láttam a babot, se kávé, tsak a sok hab. Körül nézők, hogy sógor mondok talán borbéj műhej van itt?

De a sógor mán akkor mögtanálta a hab ajján a kávét. Hát lehajigáltuk a habot a zasztal alá, oszt így tuttuk valahogy elkötneni az kávét. De sehogyse izlett, hát bizony elővettük a kulatsot, lötyögött még valamitske benne.

Rá is gyútunk közbe aztán mondok az kernyelnek.

- Halli-e tisztótt úr ö. m. a f. hát gyönnék-e mán azok a magyarok vagy nem gyönnék, akkor mink mönünk.

Hát asztán egy nagy ürgejukon föligazitottak bennünket, ott láttuk az magyarok bégyüvetelit. Láttuk Árpád apánkat is tsakugyan dörék embör, álgya mög a magyarok istene és ippeg akkor verték a magyarak a tótokat, mikor mink bent vótunk és előttünk is lesekődött két nagy fene tót az parton.

- Mondok a magyaroknak, vigyázzunk legényök.

- A sógor is nagyot kurjant, hogy aszondi - tűz! tűz! Ég a malom! ö. m. a f.

Hát tsakugyan égött.

És még lám mögszólit egy ur, hogy ne lármázzunk, ne kiabáljunk, mivelhogy annak égnie köll.

- Mondok hát mire való a tűzótóság?

No aztán, hogy láttuk a főjhő állásárul, hogy esső kerekedik, kifordítottuk a szürünket és ugy nézelöttünk tovább.

Láttuk a szent áldozatot is ahogy pogányosan áldoznak, tsak a lovat sajnáltam, hogy mögér 300-áz pöngöt, inkább egy-két végrehajtót áldoznának.

No aztán, hogy lyavába tapasztalkodunk, aszondi a zúr, hogy kifelé.

- Mondok mér?

- Mer este van.

- Este-e? mondok, iszen mink is láttyuk talán, hogy még a nap se nyugodott le.

Hát akkor állott el szömünk-szánk, mikor aszondi, hogy a tsak föstve vagyon.

- No sógor, mondok, hát ijjen huntzfut a Buda Pest, itt még a napot is föstik.

A nemzeti szalóny

Olvastuk a hirdetést, hogy képeket állitottak ki a Nemzeti szalónyba, mondok, ezt is mög-tapasztajjuk, ha nem dörága. Hát dörága vót bizony, 30-intz krajtzár fejenkint, de mondok, hátha valami ojant látunk, ami mögéri.

Mögállit a pitarba egy zödgalléros ur, hogy aszondi, ide a szűrt, mög a botot.

- Mondok mér?

- Aszondi így szokás.

- Mán mondok, nálunk tsak akkor tróbálik leszönni a szűrt, amikor kifelé mönnénk, de én-rulam akkor se, mer én bíró úr vagyok.

Aztán kigyött egy úr, igasságot osztott, hogy aszondi ezek bemöhetnek szűrösen is.

Mondok ez mán embörségösebb beszéd.

Láttunk osztán mindönféle képet, füt, fát, legelőt, libapásztort, gyümötsöt. Mondok, ez hát nem sokat ér, mer ijenöket ingyen is láthatunk odahaza. Még csak egy bötsületes Kirisztus se vót közte.

Tsak egy ráma tetszött mög, tiszta szinaranybul vót kifaragva, oszt rá vót írva, hogy 100-áz forint.

- Sógor, mondok, ezt megvöhetnénk, mer a vak is láthati, hogy többet ér 100-áz forintnál.

- De aszondi, vigyázzunk ö. m. a f. mer huntzutok ezök a pestiek.

- No mondok, megtorobálom, hogy mit mondanak?

Szólok is a zödgallérosnak, hogy mondok, hogy ennek a képnek a rámája? Aszondi, külön nem adódik el a rámája, tsak a képpel együtt.

Nézzük a képet, hát hódvilág, mög valami viz.

Mondok, minek vögyek én hódvilágot? De aszondi, együtt lyár. Ott tanakodtunk tovább a sógorral. Aszondi, mingyán mögnézöm én, hogy szinarany-e? avval mögfaragi alattomba a bitskával, hát fa vót belül.

Ijen huntzutok még a föstők is.

No hogy aztán az kimondhatatlan nevü kávés házat is láttuk,* elejinte tsak kívü néztük a zablakbul, de aztán láttuk mindönki kávéit iszik benne, hát mondok kávés ház e, de akkor mög azért nem mertünk bemönni, mert azt véltük, hogy tsupa gerófok lyárnak bele, de minek utána megösmertük a zigazgató urat, aki tavaly Lepéndön az komégia szinházat röndözte bébátor-kodtunk.

- No sógor, aszondi a sógor, ez mán ojan szép kávésház ö. m. a f. hogyha torony vóna ralyta mög harang, egyszeribe templom is löhetne.

- No mondok, hát mi van itten früstököni való?

Aszondi a kernyel, mindönféle, amit szömünk-szájunk kíván.

- No mondok, hát akkor paprikás szalonnát kávézunk.

De biz az még se vót. Hát fekete kávéit ittunk kedvünk szörint, hogy utójjára mán maitsaknem danótunk tüle. Hanem mikor fizetésre került a sor, bözzög az ára 4-gy forintot tött ki.

- No mondok, emmán még a soknál is több.

- De aszondi, 32-t portziót ittak mög kentök.

- Hát mondok, ki a fene is látta, hogy ojan apró portzijókat adnak itten! De sülljeggyön el a parádés házuk, nem is látnak ezök engem többet!

* New-York.

A bankó szaporító masina

A sárga tsikó nevezetű kotsmába 100-zast váltottunk, hát mögszólal egy ketskeszömű ur, hogy aszondi láttunk-e mán olyan masinát, a kitül az bankó szaporodik? Nem láttunk, hát möghitt nagy szivesen a zú úri hajlékába. Bétosztottan a kis láda tetején egy árkus tiszta papirost, alul pedig forgati, hát előpörtzen az 1-gy forintos uj bankó, mögen fordít az kis kerékön, mögen előpörtzen belüle az bankó forint.

- No aszondi a sógor, sose hittem vóna, hogy ijen könnyen tsinálódik az bankó, ö. m. a f.

Aszondi a kötskeszemű úr, Vekerlétül vöttem én ezt, titkon persze, mer nem szabados a zefféle.

Aztán engödelmet kér, hogy egy percre dóga van odaki.

- Mondok a sógornak, hogy magunkra marattunk, mit szól kend erre?

- Aszondi, hát sógor ö. m. a f. ha sömmit se vöttünk is, ezt vögyük mög, ha löhet.

- Gazdag embörnek látszik, mondok, nézze kend, mijen szép a szobálya, tsupa bársony még a zülő széke is.

Mondok oszt a zúrnak, ahogy begyön, tisztótt nattságos úr, lyóféle e az a bankó, vagy tsak ojan tolnai?

- Ez tiszta lyóféle aszondi, mondom magátul Vekerlétül vöttem az masinát suttyomba persze, mer olyant tsináltatott egy másikat, hogy 10-iz egyes bankót nyomtat mindön fordításra. Hát ez szaporátlan neki.

Elővöszünk a magunk zsebibül egy-egy forintot, összemérjük, ablakon át is, hát öggyezik, mint egyik tojás a másikkal.

- No mondok, hát eladóje ez a masina?

Aszondi sajnállok tüle mögválni, mivelhogy szivesen mulatok véle, de 500-áz pengőjér nem bánom, odaadom kötsön 1-egy hónapra, mivelhogy szögény az nemzet és szeretöm az magyart.

- Hát lyó mondok, nem is alkuszok, a masina a zenyim, a zárát mingyán kiforgassuk.

Neveti a zúr.

- Iszen éppen azér adom el aszondi, hogy ne tsupa uj bankóm lögyön. Van nekem uly hóttomiglan ölég, hanem hogy viseltes bankóval keverhessem.

- De mondok, hátha möghibásodik a masina? A zóra is mögáll néha, möghibásodik.

- Akkor aszondi, tsak hozzák vissza, mögigazitom.

No minekutánna mögalkuttunk 99 pöngőbe, mivelhogy több nem vót nálunk, mondok a sógornak, emejje kend a szüre alá, azután gyerünk a zúri hotelbe, dombérozzunk öggyet. Mondok is ottan:

- Mindönt, ami dörága!

Hát szógál is a legény.

És minekutána ott vigadoztunk, mondok, mennyivel tartozunk?

Aszondi 35-t pöngővel.

- Mingyán mondok, tsak mönnyön ki a szobából.

- Mondok aztán, forgassa ki kend sógor.

Forgati az sógor az szoba sarkába.

- No mondok, ölég mán, ne potyogtasson ken többet, tsak amennyi köll.

- Aszondi, ölég a fenét, tsak 7 pöngőt birtam belüle kinyomoritani.

Mondok, nem löhet a.

- De aszondi, elszünt ebbe mindön.

- Nem löhet a mondok.

Magam is neki állok, szorongatom az masinát és rakom belé a papirost, de nem hogy bankót adott vóna, hanem még tsak egy rézkarajtzár se pottyant belüle.

Hát ijen hamar möghibásodott a masina.

- No mondok, még szöröntse, hogy nem otthon hibásodott mög.

Álogba hagyuk a subát mög a zezüstórát mög Durbints sógor is ott maratt. Én mög visszavitem a masinát, de mán a ketskeszömüt nem találtam ott, aszonták kifüzetta a szobát, elkötözött. No éngöm is kivert a meleg.

Hej káromkodtam, pedig nem szokásom, de akkor mégis káromkodtam 3-m gyónásra valót.

- Mán mondok hát ögyebet nem töhetünk, hanem hát én hazafordulok, kend pedig itt marad ameddig vagy kiváltom hazúrrul, vagy kidobják.

Hát ahogy a zállomás felé bandukolok nagy szomoruan, möglátom a ketskeszömüt egy kávésház ablakába, el akar sietni, de nagyot kurjantok, mögájjunk! Bészoritom a kávésház sarkába, mondok baj van tisztótt úr, hiba esött a masinába.

Aszondi nem érök rá most, hanem gyűjjön el hónap, itt lakok ebbe a házba, a tizedik ajtó, de mondok, én a zurat el nem eresztöm, mert rossz masinát adott.

Hogy ügön hangosan panaszkottam, odatsődült a nép, oszt aszondi a zur, hát ihol van 50 pöngő, a többiér gyűjjön el hónap, visszatsinájjuk a vásárt, hát lám, mitsoda gézengúz vót, mégis 42 forintot vesztöttünk a masináján. De iszen kínálhat neköm bankótsináló masinát akár Vekerle is!

Az lepéendi kórmány változás

Lyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok, továbbá mondok az közgyülésnek, tudják kentök, hogy mér möntünk Szent György nap után való keddon az városba. Sömmi ögyébér, hanem hogy az jég erányába biztositsuk az kösség termésit és mondottuk aztán dörága az biztosítás vagyis 117-t pöngő öszvesen, kár annyi pézt elvesztögetni, mert a jégesső nem bizonyos, de ha ezt a pézt a magunk hasznára fordítjuk, hát az bizonyos, hogy a miénk marad. Valamennyien ezt javasolták. Hát aztán hogy a mult hétön tsakugyan esött az jeges esső, mondok az kösség mögnyugtatására el költ tsapnom a zeskütteket, minek szavaltak ugy, hogy ne biztositsunk.

És a közgyűlés immáron dögönyözni kívánta a zeskütteket, de mondok, ez végül maragyék, én kiállítom a zírásokat alkotmányos szokás szörint.

1.

Kedves Katufrék! Kendöt ezönnel le mentöm a zeskütségrül, mivelhogy kend számár embör.

Göre Gábor
bíró úr.

2.

Kedves Durbints! Kend is számár embör, hát lementődik a zeskütségrül.

Göre Gábor
bíró úr.

És tovább is igyen kiadtam az leveleket, a miket a közgyűlés hejösölt is és a zeskütteket sorra elagyabulták.

- No mondok, tisztótt közgyűlés, minekutána letisztöltük a zeskütteket, de náluknál okosabb embör még sints a faluba, hát újra mög köll őket választani. Mert ez a zalkotmányos rönd, mikor alkalmatosabb embörök nem tanálódnak.

1.

Kedves Katufrék! Kendöt ezönnel mögen bénevezöm eskütnnek.

Göre Gábor
bíró úr.

2.

Kedves Durbints! Kendöt is bénevezöm mögen az hivatalába.

Göre Gábor
bíró úr.

Aszondi rá Durbints sógor:

- Tisztótt közgyűlés ö. m. a f. minekutána engöm az kisbíró is öklözött ö. m. a f. én tisztölöm a kösségöt ö. m. a f. de nem vállalok hivatalt ö. m. a f. Mer nem ölég, hogy fizetéssel nem lyár, hanem még mög is vernek érte ö. m. a f. dehogy is vállalom, még ha az tekintetös szolgabíró ur kívánja, akkor se ö. m. a f.

De azután addig tsillapítottuk a szép szóval, hogy mégis elfogadta minekutána Szetsődi Pál kisbíró eltörte az bottyát. Dehát az lepéndi kormányválságot így mégis eligenyösítettük.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

Llyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok. Továbbá, hogy a zannyukom a zemböri fajzat szaporításával vót elfoglalva, mondok az bábának, bent hálók a zéjjel a kösség szobályába, de mivelhogy nagyon rám nehezödött a szomoruság az sok gyerök milyatt, mert az lyó Isten is mindig azt adi, amit nem kérünk, még ha magyar katona lönne, de közös hadseregbeli katona minek gyön az világra? No hogy így buslakodok az tsutura mellett, hát akkor szörkesztöttem ezt a versös költeményt.

Bús az magyarnak élete
Búsabb mint az fülemile
Mert ha nem vősz feleségöt
Ki főzi mög az ebédöt?
Ha pedig mögházasodik
Attul rögvest szaparodik
Lám én is mögházasodtam
Rögvest mög is szaparodtam
Szaporodtam, kopaszodtam
Bús bihalként sóhajtottam.

Bár a zannyuk rutli vóna
Az gyerökhön segödelmet
Dáriussal nem tserélnék
Minden esztendőbe nyernék.
De a rutlin sóse pottyán.
Gyerökbül mög ögyre több van.
Bizony Isten elviselném
Tsak adóba kivethetném,
Kivethetném, beszödhethném
A szénámat röndözhetném.

Én Istenöm aggy kögyelmet
A gyerök mög ternó vóna.
Krumplit, buzát, tököt, babot,
Hizott gyesznót ötöt hatot.
Akkor aztán azt se bánom
Ha az nyótzadikat látom,
Kilenztül se retirálok.
Az velágnak fittyet hányok.
A tutzatig mög se állok!
Hasolló lyókat kívánok!

Továbbá az méltóságos ur is mögérközött és köszöntöttük, minekokájér mögvendégölte a kösségöt. Durbints sógor is neki lölkösödött, oszt aszondi, ú is megköszönti a méltóságos urat. Mondok vigyázzon kend, hogy okosan beszéjjon. No aszondi, hát tsak azén is mögmutatom, hogy különb köszöntöt mondok, mint akárki. Avval fölkel, oszt aszondi:

Tisztött méltóságos uram, szólok a zurhon. Szép nap verradt reánk ö. m. a f. mivelhogy ismét közöttünk tisztölhettyük méltóságodat ö. m. a f. mert mint az költő embör mongya, 30 nömös Budára tart, ö. m. a f. szabad halálra kész ö. m. a f. 30 nömös vitéz között ö. m. a f. Kont az kemény vitéz ö. m. a f. akképpen az méltóságos uraság is velünk tart mindig, vizbe, sárba, a zéletnek mindön kerékforgásába ö. m. a f. a zisten éltesse.

No örült is a köszöntésnek a zuraság, tsakhogy nem igön vallotta.

Utazás Turgony sógorral

Nagy Boldogasszony előtt való estén, a hogy a ház előtt magyarázom a politikát a zeskütteknek, látom, hogy veri ám a port a zúton Turgony sógornak a szamara.

- Mi történhetött vele? mondok. Mivelhogy Turgony sógor nyáron az juhok genyerálisa és kívül tanyázik a falun mind Dömötörig. Hát mög is áll.

- Mi a baj? mondok.

- Sömmi, aszondi, más szél hajtott éngöm.

- No mondok, hát akkor lögyön szöröntséd hozzám, gyere bejjebb.

Möggöti a szamarát a zakátfáhon, békövetközik.

- No mondok, hát mér gyöttél?

- Hát aszondi, látta-e kigyelmed azt a két zsákot a számaron?

- Láttam, mondok.

- Hát azt a nagy kulatsot?

- Mondok azt is.

- Hát aszondi, a kulatsba bor vagyon, a nagyobbik zsákba tarhonya, a kisebb zsákba mög rézpéz.

- Mennyire való?

- Kerek száz forint.

- Mondok, hát mit akarsz vele?

- Hát aszondi, hogy itt lyártak a biztosító urak, hallottam, hogy a zuraságunk biztosította a zéletit is. Kérdözöm a zegyik urat, hogy a magunk fajta embör biztosíthati-e a zéletit?

Hát aszondi, biztosíthati mindönki. Ihol a zátretz. Elhoztam, mert lássa kend, még a férög is szereti a maga életit.

- No mondok, a zis igaz.

- Mög oztán kend biró uram nem is férög, hanöm az kösség feje-böltse.

- No mondok azis igaz.

- Hát nem lyó vóna-e ha a zéletit mögbiztositaná.

- De lyó mondok.

No oszt, hogy röggel a vasutnál aszondi az bakter, hogy jegyöt löhet mán váltani. Mondok a zablakon ülő urnak: négy bilétát Pestre.

- Mijen bilétát?

- Mondok 3-om embör bilétát, meg ögy szamár bilétát.

- Aszondi, szamár biléta nintsen, mivel hogy a szamár a lókupéba utazik, hát annak lóbiléta köll.

- Mondok, akkor két lóbiléta köll, mer Turgony sógor el nem hagygya a szamarát.

No sokat értékőztünk. Durbints sógor vissza is akart maradni, mivelhogy aszondi, mindig sok kárral lyárta mög Pestöt, de aztán, hogy ő is mögkívánta a zélete biztosítását, mégistsak velünk maradt.

Késső éjjel mögérkezünk Pestre és ballagunk befelé, neki gomojodik ám a zutzán a förgeteg. Kifordítjuk a subánkat, hogy mög ne ázzunk, hát mi kerekődik ki a förgetegből, sok furtsa apró kotsi.

- Nézze mög kend, mi az? mondok Durbints sógornak.

Odamögyön a sógor, oszt aszondi:

- Kefe ez ö. m. a f. mind.

- Kefe-e? No ezt mögtapasztajjuk.

Hát tsakugyan lóval huzott kerekcs kefék voltak, de szörnyű nagy kefék, oda is tartottuk a kalapunkat mögkefélködtünk az szent istván napi ünnepre illendően.

No oszt, hogy a napkeleti pája állomás kertyibe érközünk, aszondi Turgony a sógor:

- Mögájjunk, hadd legejjön ekkitsit a számaram.

Aszondi Durbints sógor:

- Itt mög is hálhatnánk, legalább nem köll hotelszállás ö. m. a f.

- Okos beszéd, mondok takarékoskoggyunk mer itt tsak épp hogy a lélögzetér nem kérnek füzetést.

Kiválasztunk szállásnak egy szép világos hejet, amelyik leggyökösebb vót, Turgony sógor pedig hozzákötötte a számarat egy fáhon.

No asztán, hogy leheveröttünk a szürünkre a lyószagú virágok közé, Turgony sógor tsak áll oszt számláli hogy hány a hódvilág Budapestön? aztán aszondi, mögnéz ögyet közlrül, mög is gyujti, ha löhet az pélpáját nála.

No errül kapott ránc a röndér.

- Aszondi, hogy mernek itt heverészni és kié ez a számár?

Igy harsogott.

Mondok a sógornak:

- Tagadd el, hogy nem a tiéd.

- Aszondi a sógor, nem az enyim.

- Mondok, az enyim se.

- Durbints sógor is tagadi, hogy aszondi enyim se ö. m. a f.

- No aszondi a röndér, hát vüszöm a számarat, mivelhogy gazdátlan.

Persze erre előpattan Turgony, hogy aszondi:

- De mán azt nem engedöm!

Hát ennél döragább szállásunk se vót soha az Buda Pesti székes fővárosba.

Mejhöz hasolló lyókat kívánok.

Göre Gábor
bíró úr.

A Budapestön való széttekintések

No hogy Turgony sógor ügön kívánta látni a kiráj házát, hát neki indultunk, mivelhogy azt még mink se tapasztaltuk mög. Mondok egy úrnak:

- Tisztótt ur, ha mög nem sértöm möre van az kiráji palota?

Hát aszondi ott a högyön a za nagy ház, tsak mönnyenek föl a siklón, éppeg előtte szállanak ki.

- Mi az a sikló? mondok.

Kimagyarázi, hát akkor láttuk, hogy högyön lyáró vasut. No a szárárral ott is sok vót a balyunk, a gerádszonyon ugy köllött föltolni, no oszt aszondi a bilétös ur, hogy hármunknak ad bilétöt, de négylábu szárárnak nem ad, mer az nem fér a bagonyba, hanem vezessük le a bötstelen nevü ut mellé, oszt vigyázzon ott valaki rája, no mögen le köllött az számarat vonszolni, mivelhogy nem szokott az gerádszonyhon az lába.

Aszondi osztán Turgony sógor, szeretnék az tarhonyámbul vünni az kirájnak, ha elfogadná.

- Persze, hogy elfogadi, mondok, hát hogyne fogadná el, még mög is nyali utána az fölséges ujjait.

No oszt hogy mögkötöttük a számarat egy lámpáshon, Turgony sógor mögfelezte a tarhonyáját, aztán visszamöntünk, mögváltottuk az 3-m bilétát, nem is vót ügön áros.

Várni köll, nézgelődünk.

- Mondok mi löhet az izéje ennek a bagonynak, mivelhogy a gőzösit nem láttam.

- Aszondi az kanbakter ur, kötéllel huzzák föl kentöket.

- Mondok ebbül baj löhet, de a kanbakter ur mögnyugtatott.

Beültünk az bagonyba, hát egy-kettő úgy fölrántottak bennünket az högy tetejire, hogy még a pélpá is majd kiesött a szájunkból.

No oszt, hogy elkérdöztük, möre tanálható az fölséges kiráj rezedentziája, hát mögmutatták. Mán az udvaron levöttük az kalapunkat, oszt mondok az kapunállónak:

- Itthon vagyon-e az fölséges kiráj urunk?

- Nints idehaza, aszondi, hanem azért mögtekinthetik kentök a házát, fejenkint egy pöngő forintér.

No mondok, ezt se hittem vóna, hogy a kirájunk még ezér is pézt szödet. No de mögérte, mer annyi szoba van ott, hogy hét falu népe möglakhatna benne, mög a sok tyükör, mög a sok arany. Nem hijába kiráj, de még a fala is tsupa arany.

Tsak azt nem értöttük, hogy mér ojan sima a pallója. Mer ahogy tévedésbül ráléptem, úgy mögtsusztam rajta, hogy majd tsillagot rúgtam, a sógor is ahogy föl akart emelni, tsak mellém kalimpált.

No mondok, rosszul is értöttük mink, hogy a högyön járó vasut a sikló, mer a kiráj pallója az.

Továbbá minekutána mögolvastuk a zujságba, hogy immáron írómásina is vagyon, mondok Durbints sógornak, most mán ne sajnájja kend, hogy nem tud írni, mert valamint tséplő masina vagyon a ki tsépel és varró masina a ki varr, hát azonképpen írómásina is vagyon aki ír.

- No aszondi a sógor, azt mögvöszöm ő. m. a f. akármennyibe kerül is.

Mög is tanátuk a bótót, mög a ziró masinát is benne.

- Mutassa mondok hogyan jár!

Odaszólit a bótos egy kisasszonyt. Kérdi a kisasszony, hogy aszondi mit irjak?

Hát mondok mit is, hát írja le a miatyánkot.

Aszondi a bótos, azt nem tuggyja ő.

- Nem tuggyja? mondok, de talán a masina nem adi ki.

- A masina kiadi aszondi, de a kisasszony izraelita.

- No mondok azt hittem, hogy a zizraeliták is szoktak imádkozni. Hát írjon amit akar.

A kisasszony avval neki fog, nem hijába, hogy könnyü keze vót, de úgy mögkötyögtötte a kis masinát, hogy tsakúgy dőlt belőle a bötű a papirosra.

- Hát diktájják le aszondi az miatyánkot.

Montuk előtte, hát az is ojan akkurátosan kigyött az masinábul, még a zamen se maradt le a farkáru.

Mi a zára? hát 250-ven pöngő, no disznó dörága, hanem aszondi a sógor, majd mögalkuszunk talán, tsak mutassa még hozzá a zolvasó masinát is.

Aszondi a bótos, hogy ojan nintsen.

- Nintsen-e? aszondi a sógor, hát akkor minek irjak a masinával, ha nem tudom elolvasni ő. m. a f.

Nem is vöttünk belüle ögyet se.

Levél arrul, hogy mi a legokosabb tanálmány?

Lyó egészségöt és hasolló lyókat kívánok, továbbá hogy immáron a krumpliszödés is mögvót, hát tsak pélpázunk, minekokájér mögen ráérök arra, hogy levelet irjak, ámbátor nálunk sömme nagy ulyás nintsen, tsak éppen hogy a méltóságos báró ur hazaérközött. De ugyan lyókora tsudával gyött, mer ojan hintón gyött, akibe nints ló, mégis sebössen jár, oszt mikor jár ojjan apró ordétásokat hallat, hogy attul mindön állat mögvadul. Turus sógornak a lovaji is úgy mögbokrosottak, hogy árokba vitték a kotsiját, de hálistennek nem tört össze a kotsi, se a borba nem esött kár aki a kotsin vót, tsak éppenhogy a bal lába fitzemödött ki a sógornak.

A masinás hintó tsodájára össze futott osztán a falu, magam is mögnéztem közelebbre, hogy mondok mi hajti? hát masina dógozik abba is.

- No aszondi a papunk, möte a világ áll, ennél szöbb tanálmány nem tsinálódott.

- Engödelmet kérök, mondok, igaz, hogy tsudálatos szép tanálmány, de régi tanálmányok között tsudálatosabbak is vannak.

- Lyól beszél aszondi a zespány ur, mer a puskaapor mög a könyvnyomtatás külön tanálmány.

- Mondok még azoknál is van tsudálatosabb, tsakhogy mögszoktuk.

- Aszondi mitsoda?

- Hát mondok a füstött kóbász. Mer én magamba sokszor elgondózkodok, hogy mondok ki vót a világon a legokosabb embör? de mindig tsak azon állok mög, hogy aki a füstött kóbászt kitanálta az vót a legokosabb.

Durbints sógor elbeszélése a kaszinyóba

Egyik este elmöntünk a sógorral Pestön a színházi komédjába is ő. m. a f. No avvót tsak a tsuda, ő. m. a f. Bévül akkora mint a városi templom, még tágasabb is, de tsak a mönnyezetin vannak szentképek. De az ám a legfurtsább sógor, hogy a fala köröslen körül tele van jukkal oszt abba ülnek a zurak. De lent is ülnek szép röndbe, mint mink a templomba, tsakhogy sűrűbben.

Mink 30-30-intz karajtzárt fizettünk oszt a kóruson kaptunk hejet. No mondok máma szöröntsés napunk van, innen mindönt láthatunk.

Hát láttunk is. Mer ahogy ott nézelődünk lefelé, hát ettzör tsak látom, hogy egy ur alattunk egy kétsöví pisztojt szögez a fejinek.

Eldöbbenök.

- Sógor mondok biró sógornak ahun ni, a!

Mer ijettömbe még a kalap is leesett vóna a fejemről ha rajta vót vóna, ugy elhótt benem az lélök, hogy többet ki nem nyöghettem.

De nem is köllött a sógornak, ű is mögláta, öccöribe nagyot kurjant:

- Fogják mög! mer agyonpuffanti magát az a kopasz ur ott a!

Hát ő. m. a f. nem hogy azt fogták vóna mög, hanem a sógort, hogy aszondi a röndér, foggya be kend a zeleven tarisznját. Ijen goromba vót ő. m. a f. Aztán aszondi nem pistoj az, hanem messzilátó.

Akkor nyugottunk aztán mög, mikor láttuk, hogy tsakugyan nem durranik el, és mindönki ojjat szögez a fejinek.

Szöröntse, hogy velünk vót a sógornak a kulatsa. Húztunk öggyet a nagy ijettségre, a röndért is megkináltuk, hogy ne haragudjon.

Hanem a nagy ebatta gyertyatartó miatt majd elveszött a szömmünk világa. Mer vót az akkora, hogy szavamba ne hibázzak, mint egy mögfordított gyiófa, mer főjüröl lógott lefelé, oszt ezör kis gyertya is égött ralyta, ha nem több, még se alutt el egy se, ő. m. a f.

Ecczör csak neki kezd a töméntelen sok tzigány odale muzsikálni. Soha mióta áll a világ, nem muzsikált annyi tzigány egy bandába. Réztepsiket is vertek össze, mög nagy fene kanyargós trombitákkal ugy türkölte, hogy még a szék is rözgött alattunk. Ágyuztak is közbe ő. m. a f.

Aszondi a röndér, vigyázzanak kentök, mert most kezdődik.

Hát ő. m. a f. látom ám, hogy a háznak a zegyik ódala száll fölfelé. Tyü az irgalmát mondok mi lösz itt?

Még bizony minket is fölhuznak valahova. Mög is kapaszkottunk a sógorral a kórus szélibe, de a röndér biztatott, hogy tsak ne féjjünk, mer ez a rönnye móggya a komédiának. No ugy is vót ő. m. a f. nem tellött bele annyi idő amennyin az pélpámat mögszippantom, ecczör tsak ott áll a kiráji palota, aztán annak az udvarán egy regiment katona de se nem huszár se nem baka, hanem valami idegön. Hosszunyelü kard vót mindöniknek a kezibe, hogy a nyele hosszabb vót mint az embör. No mondok ő. m. a f. még ijét se láttam.

A sok katona mind nótázott ahogy tsak a torkán kifért, de össze vissza a sok tzigány mög ugy rángatta az vonyót, mög úgy türkölte, hogy 9-ntz lakodalom egybe fogva sömmi ahho képest.

- No mondok a sógornak, nem hiába katonák, de mulatnak is veszöttül ő. m. a f.

De bözzög elhallgattak mikor gyött a kiráj, nem a mi kirájunk, hanem valami más országba való, fiatal, az aztán maga gyujtott rá a nótára. A korona is a fején vót, annál több koronát se láttam életömbe.

Gyémánt is vót benne. Aztán mög előgyött a kirájnén is, annak is korona vót a fején, a lábán mög tsak botskor, de ügön formás ő. m. a f. aztán hol ő nótázott, hol a kiráj, hol öggyütt. Még a szógáló kisasszonyai is belenótáztak.

No mondok a sógornak, - ez ugyan vig ország löhet!

Hát ő. m. a f. nem is hatták abba a nótát egész este. Öttek ittak vereköttek, de azér soha el nem hatták a nótát egy pillanatra se.

Utójjára magamnak is kedvem kereködött, a sógor is férre tsapta a kalapját, rákezdtek a Tsitsónét. De hogy a sógor is hadonázott közbe a kezivel, hát a röndér mögen hozzánk lépett, aztán mögen mérgeledött, hogy aszondi hallgassanak.

- Mért hallgatnánk, aszondi a sógor, ha mindönki danol, nekünk is szabad.

- De aszondi nem kotsma ez.

Ecczör tsak elvesz a kiráji palota, mintha tsak elfujták vóna onnan, egy nagy sitét erdő áll a hejin.

- No mondok mindön jótét lélok ditséri az urat, de emmán boszorkányság, ebbül valami nem jó lösz ő. m. a f.

Alig mondom ezt ki, ojan égzöngés mög villámlás kezdődik, hogy még a föld is rönög tüle.

Kifordítom a szűrömet, a sógor is földhúzi a zesernyöt. Kiabálnak ránk, hogy tögyük le a zesernyöt.

Abba a szömpillantásba úgy belevágott a zistennyila a színházba, hogy majd összedült.

De nem is vártunk tovább ő. m. a f. hanem úgy elsijettünk, hogy még a kulatsom is öszetörött a gerádicsonyon.

Nohát annál szörnyűbb valamit ő. m. a f. soha életömbe nem értem.

Előszózat

Ide háturra szorút a zelő szózat, mer nem hagyhatom azt szó nélkül, hogy éngöm a könyves bótos úr a könyv elején meztláb leábrázoltatott, mer én meztláb csak etzör irtam életömbe, mikor új sarkot tötettem a tsizmámra, aztán mondok míg a Pali tsizmadija fölveri, addig pörtzentök egy levelet a zulyságnak.

Hát igazítsák ki azt a hibát az képön, mert ellenközik az méltósággal.

Itt a vége a könyvemnek.